

บทที่ 3

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการจำหน่ายพืชป่าของประเทศไทยและต่างประเทศ

การศึกษาเป็นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการควบคุมการจำหน่ายพืชป่าตามกฎหมายของไทยในปัจจุบัน โดยกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาทางกฎหมายในการควบคุมการจำหน่ายพืชป่าของประเทศไทยและต่างประเทศตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืชและพระราชบัญญัติอื่น ๆ

ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการจำหน่ายพืชป่าในประเทศไทย

1. พระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2518

หลักการและเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้คือเนื่องมาจากประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม ฐานะในทางเศรษฐกิจของประเทศและของประชาชนจึงต้องขึ้นอยู่กับ การเกษตรเป็นสำคัญ แต่ปรากฏว่าการเพาะปลูกของเกษตรกรให้ผลต่อไร่น้อยกว่าที่ควรจะได้รับมากและผลิตผลยังมีคุณภาพไม่ได้มาตรฐาน เมื่อมีการแข่งขันในตลาดต่างประเทศ สินค้าเกษตรของประเทศไทยจึงตกอยู่ในฐานะเสียเปรียบทั้งด้านคุณภาพและราคา อันเป็นผลเสียแก่เศรษฐกิจของประเทศโดยตรง ทั้งนี้เพราะประเทศไทยยังขาดการส่งเสริมและการควบคุมการใช้พันธุ์ที่ดี ทั้งยังปล่อยให้มีการประกอบการค้าพันธุ์พืชโดยเสรีไม่มีการควบคุมแต่ประการใด ๆ ทั้งสิ้น ทั้งนี้ขณะนี้มีมีการมีการตั้งพันธุ์พืชมาจากต่างประเทศเข้ามาจำหน่ายภายในประเทศและมีการจำหน่ายพันธุ์พืชแก่เกษตรกรเพิ่มขึ้นทุกปีและปรากฏว่ามีการจำหน่ายพันธุ์พืชเสื่อมคุณภาพและพันธุ์พืชปลอมปนอยู่เสมอ นอกจากนั้นก็ยังมีกรณีโฆษณาเท็จหรือเกินความเป็นจริงเกี่ยวกับคุณภาพของพันธุ์พืชของพันธุ์พืชเป็นการหลอกลวงให้เกษตรกรได้รับความเสียหาย ฉะนั้นเพื่อให้เกษตรกรได้รับความคุ้มครองอย่างพอเพียงและผู้ประกอบการค้าพันธุ์พืชสามารถดำเนินกิจการไปด้วยดี

เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2518

ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม ฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศและของประชาชนจึงขึ้นอยู่กับ การเกษตรเป็นสำคัญและเนื่องจากคุณภาพและผลผลิตต่อไร่ของเกษตรกรน้อยกว่าที่ควรจะได้รับ ทำให้เสียเปรียบในการแข่งขันกับตลาดต่างประเทศทั้งในด้านราคาและคุณภาพ เมล็ด

พันธุ์เป็นปัจจัยสิ่งแรกที่เกษตรกรต้องใช้ในการเพาะปลูกหากเมล็ดพันธุ์ที่ใช้ในการเพาะปลูกไม่ได้คุณภาพ ก็จะส่งผลกระทบต่อปริมาณการเก็บเกี่ยวของผลผลิตและคุณภาพของผลผลิต ประกอบกับประเทศไทยยังขาดการส่งเสริมและการควบคุมการใช้พันธุ์พืชที่ดี ทั้งยังปล่อยให้มีการประกอบการค้าพันธุ์พืชเสรี ไม่มีการควบคุมกำกับดูแลแต่ประการใด ดังนั้น เพื่อให้เกษตรกรได้รับความคุ้มครองอย่างเพียงพอและเพื่อให้ผู้ประกอบการค้าเมล็ดพันธุ์สามารถดำเนินการไปได้ด้วยดี จึงต้องตราพระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2518 โดยมีสาระสำคัญดังนี้

1.1 การควบคุมคุณภาพเมล็ดพันธุ์

การควบคุมคุณภาพเมล็ดพันธุ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ออกประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยกำหนดชนิดและชื่อพันธุ์ของเมล็ดพันธุ์ให้เป็นเมล็ดพันธุ์ควบคุมตามพระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2518 ซึ่งขณะนี้ได้กำหนดเมล็ดพันธุ์ที่เป็นเมล็ดพันธุ์ควบคุมมีทั้งหมด 29 ชนิด โดยแบ่งออกเป็นเมล็ดพันธุ์พืชไร่ 9 ชนิด ได้แก่ ข้าวเปลือก ข้าวฟ่าง ข้าวโพด ถั่วเขียว ถั่วเขียวเมล็ดดำ ถั่วเหลือง ฝ้าย ข้าวโพดหวาน ทานตะวัน เมล็ดพันธุ์พืชผัก 20 ชนิด ได้แก่ คื่นช่าย แตงกวา ถั่วลิสง ถั่วลันเตา ผักกาดขาว ผักกาดเขียว ผักกาดหัว ผักบุ้งจีน พริก มะเขือเทศ ถั่วฝักยาว กะหล่ำปลี กะหล่ำดอก บรอกโคลี ผักกาดกวางตุ้ง ผักกาดหอม หอมหัวใหญ่ แตงโม กระเทียมใบ ผักชี ปาล์มน้ำมัน ขณะเดียวกันก็ได้ออกประกาศกระทรวง กำหนดมาตรฐานคุณภาพด้านอัตราความงอกและเมล็ดบริสุทธิ์ของเมล็ดพันธุ์ควบคุม ดังนั้นเมล็ดพันธุ์ควบคุมที่นำเข้ามารวบรวมหรือจำหน่ายเพื่อการค้าต้องมีมาตรฐานคุณภาพไม่ต่ำกว่าที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวง สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจเมล็ดพันธุ์ควบคุมเพื่อการค้า จะต้องมีใบอนุญาตของแต่ละประเภทกิจกรรม เช่น ต้องมีใบอนุญาตนำเข้าซึ่งเมล็ดพันธุ์ควบคุมเพื่อการค้า หรือใบอนุญาตรวบรวมเมล็ดพันธุ์ควบคุมเพื่อการค้า หรือใบอนุญาตขายเมล็ดพันธุ์ควบคุมและเมล็ดพันธุ์ควบคุมที่จำหน่ายในท้องตลาดต้องมีฉลากเป็นภาษาไทยด้วย เป็นต้น ซึ่งในส่วนนี้จะมีเจ้าหน้าที่ของรัฐในการช่วยสอดส่องดูแลผู้ประกอบการเหล่านี้ โดยเจ้าหน้าที่จะทำการสุ่มเก็บตัวอย่างเพื่อตรวจสอบคุณภาพของเมล็ดพันธุ์ให้ได้มาตรฐานตามที่กำหนด ดังนั้นเมื่อเกษตรกรต้องการซื้อเมล็ดพันธุ์ควบคุมไปเพาะปลูก สิ่งแรกที่เกษตรกรต้องดูคือฉลากของเมล็ดพันธุ์ โดยเฉพาะเดือนปีที่ระบุสิ้นอายุใช้ทำพันธุ์และวันเดือนปีที่ทำการทดสอบ เพราะจะเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการที่เกษตรกรจะใช้ตัดสินใจในการเลือกซื้อเมล็ดพันธุ์นั้น ๆ

1.2 การรับรองเมล็ดพันธุ์รับรอง

การรับรองเมล็ดพันธุ์ต้องรับรองเป็นขบวนการหนึ่งของการรับรองคุณภาพเมล็ดพันธุ์ การรับรองเมล็ดพันธุ์รับรองเป็นการอาสาสมัครในการขอการรับรอง แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การรับรองเมล็ดพันธุ์รับรองในแปลงปลูก เป็นขบวนการรับรองเมล็ดพันธุ์ตั้งแต่เริ่มขบวนการผลิตเมล็ดพันธุ์ มีการตรวจสอบแปลงปลูกเป็นระยะ ๆ จนกระทั่งเก็บเกี่ยวเมล็ดพันธุ์ ซึ่งต้องอยู่ในการควบคุมกำกับดูแลของคณะกรรมการรับรองเมล็ดพันธุ์ หลังจากเก็บเกี่ยวเมล็ดพันธุ์แล้ว ต้องทำการปิดผนึกภาชนะที่เก็บเมล็ดพันธุ์ทั้งหมด ซึ่งทำการสุ่มเก็บตัวอย่างเพื่อนำไปตรวจสอบคุณภาพในห้องปฏิบัติการ โดยต้องได้มาตรฐานคุณภาพที่กำหนด

2. การรับรองเมล็ดพันธุ์รับรองในห้องปฏิบัติการเป็นขบวนการที่ผู้ขอต้องการให้กรมวิชาการเกษตรออกหนังสือรับรองเมล็ดพันธุ์รับรองในห้องปฏิบัติการ โดยนำเมล็ดพันธุ์ที่ต้องการรับรองมาให้ห้องปฏิบัติการตรวจสอบคุณภาพความงอกและเมล็ดบริสุทธิ์แล้วออกใบรายงานผลการตรวจสอบ ในกรณีที่เป็นเมล็ดพันธุ์ควบคุมก็จะต้องออกใบรับรองเมล็ดพันธุ์รับรองด้วย การรับรองเมล็ดพันธุ์รับรองในห้องปฏิบัติการยังแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

การรับรองเมล็ดพันธุ์เฉพาะตัวอย่าง เป็นการรับรองโดยผู้ขอต้องนำเมล็ดพันธุ์ในปริมาณไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในท้ายประกาศ

การรับรองเมล็ดพันธุ์ทั้งกอง เป็นการรับรองเมล็ดพันธุ์โดยเจ้าหน้าที่กรมวิชาการเกษตรทำการสุ่มเก็บตัวอย่างจากเมล็ดพันธุ์ทั้งกองเพื่อเป็นตัวแทนของเมล็ดพันธุ์ทั้งหมดในการนำไปตรวจสอบในห้องปฏิบัติการ

1.3 พืชสงวน

กฎหมายพันธุ์พืช ได้ออกประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กำหนดพืชไว้ 11 ชนิด เป็นพืชสงวน ได้แก่ ทุเรียน ส้มโอ องุ่น ลำไย ลิ้นจี่ มะขาม มะพร้าว กวาวเครือ ทองเครือ สละและสับปะรด ซึ่งพันธุ์พืชเหล่านี้มีการห้ามส่งออก สงวนให้ใช้เพาะปลูกภายในประเทศเนื่องจากเกรงว่าหากพันธุ์พืชที่ดีเหล่านี้ถูกนำไปปลูกในต่างประเทศแล้วก็จะกลับมาเป็นคู่แข่งทางการค้าได้ จึงมีการห้ามส่งออก หากเกษตรกรผู้ใดทราบแหล่งที่มีการลักลอบส่งออกพืชสงวนก็ขอให้แจ้งเจ้าหน้าที่ของกรมวิชาการเกษตรและถ้าหากเป็นเพื่อนเกษตรกรด้วยกันก็ขอให้แนะนำหรือชี้แจงถึงผลเสียที่จะตามมาในอนาคต

1.4 การขึ้นทะเบียนและรับรองพันธุ์พืช

การขึ้นทะเบียนพันธุ์พืช เป็นการตรวจสอบว่าพันธุ์พืชที่ขอขึ้นทะเบียนเป็นพันธุ์พืชใหม่หรือแตกต่างจากพันธุ์พืชที่มีอยู่ทั่วไปในพืชชนิดเดียวกัน โดยขบวนการตรวจสอบ (Distinctness, Uniformity and Stability: DUS) ได้แก่ การตรวจสอบความแตกต่างอย่างเด่นชัด ความสม่ำเสมอและความคงตัวในลักษณะประจำพันธุ์ ในกรณีที่ต้องการเป็นพันธุ์พืชรับรอง พันธุ์พืชนั้นต้องผ่านการขึ้นทะเบียนพันธุ์พืชเสียก่อน หมายความว่า ผ่านขบวนการตรวจสอบ DUS จากนั้นจึง

ตรวจสอบว่าพันธุ์พืชนั้นมีคุณค่าด้านการเพาะปลูกและการใช้ประโยชน์ ซึ่งเป็นลักษณะดีเด่นทางการเกษตร

1.5 พืชอนุรักษ์

พืชพืชอนุรักษ์ ให้หมายความว่า พืชชนิดที่กำหนดไว้ในบัญชีแนบท้ายอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่กำลังจะสูญพันธุ์ ซึ่งรัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ประโยชน์ของกฎหมายที่เกษตรกรพึงได้รับ

1. คุ้มครองเกษตรกรให้ได้ใช้เมล็ดพันธุ์ที่มีคุณภาพในการเพาะปลูก
2. ป้องกันไม่ให้พันธุ์พืชที่ดีถูกส่งออกไปเพาะปลูกในต่างประเทศ ซึ่งจะมีผลต่อการแข่งขันทางการค้าของประเทศนั้น

การบริการ

ฝ่ายพันธุ์พืช สำนักควบคุมพืชและวัสดุการเกษตร ให้บริการตรวจสอบคุณภาพเมล็ดพันธุ์ควบคุม โดยการตรวจสอบหาอัตราร้อยละของความงอกและอัตราร้อยละของเมล็ดบริสุทธิ์ เพื่อให้ทราบว่าเมล็ดพันธุ์ควบคุมนั้นมีคุณภาพตามกำหนด

พระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติพันธุ์พืช (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2535

หลักการและเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือกฎหมายว่าด้วยพันธุ์พืชที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ เนื่องจากไม่สามารถควบคุมการขยายพันธุ์พืชได้ โดยวิธีการอื่นนอกเหนือจากวิธีการขยายพันธุ์ตามธรรมชาติและการกำหนดความหมายของพันธุ์พืชยังไม่ตรงตามหลักวิชาการที่ต้องการให้มีการขึ้นทะเบียนพันธุ์พืชการรับรองพันธุ์พืช เป็นการส่งเสริมให้มีการคิด การค้น การปรับปรุงพันธุ์พืชใหม่ ๆ อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการเพาะเลี้ยงและขยายพันธุ์พืช นอกเหนือจากวิธีธรรมชาติให้สอดคล้องกับอนุสัญญาไซเตส (CITES)

เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติพันธุ์พืช (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2535 เนื่องจากกฎหมายกฎหมายพันธุ์พืชในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมกับสภาพในปัจจุบันเนื่องจากไม่สามารถควบคุมการขยายพันธุ์พืช โดยวิธีการอื่นนอกเหนือจากวิธีการขยายพันธุ์ตามธรรมชาติและการกำหนดความหมายของพันธุ์พืชยังไม่ตรงตามหลักวิชาการ และสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ต้องการให้มีการขึ้นทะเบียนพันธุ์พืชการรับรองพันธุ์พืช เพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการคิด การค้น การปรับปรุงพันธุ์พืชใหม่ ๆ อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ต่อการพัฒนาประเทศและเนื่องจากประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่กำลังจะสูญพันธุ์ซึ่งอนุสัญญามีวัตถุประสงค์ ในการคุ้มครองพืชป่ามิให้สูญพันธุ์ไปจากโลกโดยการควบคุม การค้าระหว่างประเทศนั้นเพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการเพาะเลี้ยงและขยายพันธุ์พืช นอกเหนือจากวิธีธรรมชาติให้สอดคล้องกับอนุสัญญาไซเตส (CITES) พระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2535 จึงต้องตราพระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2535 ขึ้นมา

คำนิยามของพระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติพันธุ์พืช (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2535

พันธุ์พืช ได้ให้หมายความว่า พันธุ์หรือกลุ่มพืชที่มีพันธุกรรมและลักษณะทางพฤกษศาสตร์เหมือนหรือคล้ายคลึงกันและมีคุณสมบัติเฉพาะตัวที่แตกต่างกับกลุ่มอื่นในพืชชนิดเดียวกันที่สามารถตรวจสอบได้

เมล็ดพันธุ์ หมายความว่า เมล็ด หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพืชที่ใช้เพาะปลูกหรือใช้ทำพันธุ์ เช่น ต้น ต่อ หน่อ เหง้า กิ่ง แขนง ตา ราก หัว ดอกหรือผล

เมล็ดพันธุ์ควบคุม หมายความว่า เมล็ดพันธุ์ที่รัฐมนตรีกำหนดให้เป็นเมล็ดพันธุ์ควบคุม

เมล็ดพันธุ์รับรอง หมายความว่า เมล็ดพันธุ์ที่ได้ผ่านการทดลอง ตรวจสอบหรือวิเคราะห์คุณภาพหรือคุณสมบัติและอธิบดีออกหนังสือรับรองให้

พันธุ์พืชขึ้นทะเบียน หมายความว่า พันธุ์พืชขึ้นทะเบียนที่ผ่านการพิจารณาขึ้นทะเบียนและอธิบดีออกหนังสือรับรองให้

พันธุ์พืชรับรอง หมายความว่า พันธุ์พืชขึ้นทะเบียนที่ผ่านการพิจารณารับรองให้เป็นพันธุ์พืช รับรองและอธิบดีออกหนังสือรับรองให้

พืชสงวน หมายความว่า พืชที่รัฐมนตรีประกาศให้เป็นที่สงวน

พืชต้องห้าม หมายความว่า พืชที่รัฐมนตรีกำหนดให้เป็นพืชต้องห้าม

พืชพืชนุรักษ์ หมายความว่า พืชชนิดที่กำหนดไว้ในบัญชีแนบท้ายอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่กำลังจะสูญพันธุ์ ซึ่งรัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สาระสำคัญของการรับรองและการควบคุมพระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติพันธุ์พืช (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2535

พระราชบัญญัติพันธุ์พืชฉบับนี้ได้กำหนด พืชที่กำหนดไว้ในบัญชีแนบท้ายอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งสัตว์ป่าและพืชป่าที่กำลังจะสูญพันธุ์ ซึ่งรัฐมนตรีประกาศกำหนดใน

ราชกิจจานุเบกษาเป็นพืชอนุรักษ์ ตามพระราชบัญญัติพระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติพันธุ์พืช (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2535 นี้

ในส่วนการห้ามไม่ให้บุคคลนำเข้า ส่งออกหรือนำผ่านพืชอนุรักษ์และซากของพืชอนุรักษ์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

สำหรับการขออนุญาต การออกหนังสืออนุญาตและการปฏิบัติในการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านพืชอนุรักษ์ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา หนังสือที่อนุญาตนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านพืชอนุรักษ์ ให้ใช้ได้ไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ออกหนังสืออนุญาต

บทลงโทษพระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติพันธุ์พืช (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2535

พระราชบัญญัติฉบับพันธุ์พืช พ.ศ.2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติพันธุ์พืช (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2535 นี้ได้กำหนดบทลงโทษสำหรับ ผู้ใดที่ฝ่าฝืนมาตรา 29 ตริ หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 29 จัตวา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

2. พระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.2542

หลักการและเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นฉบับล่าสุด พระราชบัญญัติฉบับนี้มีบทบัญญัติบางประการ เกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบมาตรา 48 และมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้คือ โดยที่เป็นการสมควรส่งเสริมให้มีการปรับปรุงพันธุ์พืช และพัฒนาพันธุ์พืช เพื่อให้มีพันธุ์พืชใหม่เพิ่มเติมจากที่มีอยู่ อันเป็นการส่งเสริมพัฒนาทางด้านเกษตรกรรมโดยการส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจด้วยการให้สิทธิและการคุ้มครองตามกฎหมาย ตลอดจนเพื่อเป็นการอนุรักษ์ และพัฒนาการใช้ประโยชน์พันธุ์พืชพื้นเมืองเฉพาะถิ่น พันธุ์พืชพื้นเมืองทั่วไป และพันธุ์พืชป่า เพื่อให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาและใช้ประโยชน์พันธุ์พืชอย่างยั่งยืนจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมา ผู้ศึกษาเห็นว่าถึงแม้มีสนธิสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าสัตว์ป่าและพืชพันธุ์ป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ หรือเรียกว่า “ไซเตส” (CITES) การบัญญัติกฎหมายของไทยในปัจจุบันยังไม่สามารถตอบสนองสนธิสัญญาทั้งหมด

2.1 เจตนารมณ์ของกฎหมาย

หลักการของพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.2542 เพื่อเป็นการส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจให้มีการพัฒนาและปรับปรุงพันธุ์พืชใหม่ ๆ ภายใต้หลักความปลอดภัยทางชีวภาพ ด้วยการให้สิทธิคุ้มครองตามกฎหมาย อีกทั้งเป็นการส่งเสริมการอนุรักษ์และพัฒนาการใช้ประโยชน์ทางพันธุ์พืชพื้นเมืองและพันธุ์พืชป่า เพื่อให้เกิดการกระตุ้นเร่งเร้าให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ในทรัพยากรพันธุกรรมพืชอย่างยั่งยืน

คำนิยามและสาระสำคัญของพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.2542

ภายใต้บทบัญญัติในพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.2542 ได้กำหนดนิยามคำที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดกรอบและขอบเขตของการบังคับให้กฎหมายให้ชัดเจน ตัวอย่างเช่น

“พืช” หมายถึง สิ่งมีชีวิตในอาณาจักรพืช และให้รวมถึงเห็ดและสาหร่ายแต่ไม่รวมถึงจุลชีพอื่น

“พันธุ์พืช” คือ กลุ่มของพืชที่มีพันธุกรรมและลักษณะทางพฤกษศาสตร์เหมือนหรือคล้ายคลึงกัน มีคุณสมบัติเฉพาะตัวที่สม่ำเสมอคงตัวและแตกต่างจากกลุ่มอื่นในพืชชนิดเดียวกัน และให้หมายความรวมถึง ต้นพืชที่จะขยายพันธุ์ให้ได้กลุ่มของพืชที่มีคุณสมบัติข้างต้น

“พันธุ์พืชป่า” คือ พันธุ์พืชที่มีหรือเคยมีในสภาพธรรมชาติและยังมิได้นำมาใช้เพาะ ปลูกอย่างแพร่หลาย

จะเห็นได้ว่าพันธุ์พืชป่าต้องเป็นพันธุ์พืชที่มีได้ใช้เพาะปลูกอย่างแพร่หลาย ถึงแม้ว่าพันธุ์พืชนั้นได้ถูกนำออกมาจากป่าแล้ว แต่ยังไม่ได้นำมาใช้เพาะปลูกอย่างแพร่หลายก็ตาม ภายใต้บทบัญญัติในพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.2542 ได้กำหนดให้ผู้เก็บ จัดหา หรือรวบรวมพันธุ์พืชป่า เพื่อปรับปรุงพันธุ์ ศึกษา ทดลองหรือวิจัยเพื่อใช้ประโยชน์ทางการค้า จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่และต้องทำข้อตกลงแบ่งปันผลประโยชน์กับรัฐ

“การตัดต่อสารพันธุกรรม” คือ กระบวนการในการนำสารพันธุกรรมที่มีต้นกำเนิดจากสิ่งมีชีวิตทั้งที่เป็นสารพันธุกรรมธรรมชาติ สารพันธุกรรมที่ดัดแปลงจากธรรมชาติหรือสารพันธุกรรมที่สังเคราะห์ขึ้น ถ่ายเข้าไปรวมหรือร่วมอย่างถาวรกับสารพันธุกรรมเดิมของพืช ทำให้มีลักษณะที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนตามธรรมชาติ

บทบัญญัติภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.2542 กำหนดให้พันธุ์พืชใหม่ ที่ได้จากการตัดต่อสารพันธุกรรม (Genetically Modified Plants) จะต้องผ่านการประเมินผลกระทบทางด้านความปลอดภัยทางชีวภาพต่อสิ่งแวดล้อม สุขภาพ หรือสวัสดิภาพของประชาชน ก่อนที่จะจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่ได้

2.2 คณะกรรมการคุ้มครองพันธุ์พืช

องค์ประกอบที่สำคัญขององค์ประกอบหนึ่งในพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.2542 นี้ คือการกำหนดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองพันธุ์พืช ซึ่งประกอบด้วยปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ทำหน้าที่เป็นประธานกรรมการ เลขานุการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคร อธิบดีกรมการค้าภายใน อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญา อธิบดีกรมประมง อธิบดีกรมป่าไม้ อธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตร ผู้อำนวยการศูนย์พันธุ์ชีวกรรมและเทคโนโลยีชีวภาพแห่งชาติ ผู้อำนวยการสถาบันการแพทย์แผนไทย ผู้อำนวยการองค์การสวนพฤกษศาสตร์และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งสิบสองคน ในจำนวนนี้จะต้องแต่งตั้งจากเกษตรกรทหคน นักวิชาการด้านปรับปรุงพันธุ์พืชจากสถาบันการศึกษาหนึ่งคน นักวิชาการด้านอนุรักษทรัพยากรธรรมชาติจากสถาบันการศึกษาหนึ่งคน ผู้แทนองค์การพัฒนาเอกชนที่ไม่แสวงหากำไรที่มีกิจกรรมเกี่ยวกับการเกษตรและการอนุรักษทรัพยากรธรรมชาติสองคน ผู้แทนสมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการปรับปรุงพันธุ์และขยายพันธุ์ หรือเกี่ยวกับเมล็ดพันธุ์พืชสองคน เป็นกรรมการและอธิบดีกรมวิชาการเกษตร เป็นกรรมการและเลขานุการจะเห็นได้ว่าองค์ประกอบคณะกรรมการคุ้มครองพันธุ์พืชมีความหลากหลายมาก ซึ่งเป็นเครื่องประกันได้ว่าทุกส่วนของสังคมควรจะได้รับปฏิบัติอย่างดีและได้รับประโยชน์เท่าเทียมกันในสังคม กฎหมายจึงได้กำหนดให้การคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิจะต้องกำหนดวิธีการและหลักเกณฑ์การคัดเลือกในกฎกระทรวง

2.3 พันธุ์พืชภายใต้บทบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.2542

ประกอบด้วยลักษณะดังนี้ มีความสม่ำเสมอ หมายความว่า พันธุ์พืชนั้น ๆ มีลักษณะของส่วนต่าง ๆ ที่เหมือนกัน เช่น ลักษณะต้น รูปร่างของดอก สีของดอก ลักษณะผลหรือคุณสมบัติเฉพาะอย่างหนึ่งอย่างใดที่เป็นผลจากสภาพทางพันธุกรรม

มีความคงตัว หมายความว่า พันธุ์พืชนั้นต้องสามารถแสดงลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเป็นลักษณะประจำพันธุ์ได้ทุกครั้งที่มีการขยายพันธุ์หรืออาจจะกล่าวได้ว่าจะต้องแสดงลักษณะประจำพันธุ์ที่เหมือนเดิมทุกครั้งเมื่อนำส่วนขยายพันธุ์ไปปลูก

การมีลักษณะประจำพันธุ์แตกต่างจากพันธุ์อื่น หมายความว่า พันธุ์พืชนั้นต้องมีลักษณะที่สามารถมองเห็นได้ที่มีความแตกต่างจากพันธุ์อื่นอย่างเด่นชัดหรือมีคุณสมบัติอย่างใดเป็นพิเศษที่ทำให้แตกต่างจากพันธุ์อื่นอย่างเด่นชัด เช่น การมีความต้านทานต่อโรคพืชชนิดใดชนิดหนึ่งอย่างเด่นชัดครมีความต้านทานต่อแมลงศัตรูพืชชนิดใดชนิดหนึ่งอย่างเด่นชัดเหล่านี้เป็นต้น ลักษณะต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ต้องเป็นผลเนื่องมาจากพันธุกรรมสำหรับพืชป่านั้นยกเว้นลักษณะที่ หมายความว่า พืชป่าไม้จำเป็นต้องมีลักษณะตามความสม่ำเสมอ

2.4 พันธุ์พืชที่จะได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.2542

พันธุ์พืชใหม่ หมายความว่า เป็นพันธุ์พืชที่มีลักษณะคุณสมบัติไม่เคยปรากฏมาก่อนในพันธุ์นั้น

พันธุ์พืชพื้นเมืองเฉพาะถิ่น หมายความว่า พันธุ์พืชที่กำเนิดในชุมชนใดชุมชนหนึ่งโดยเฉพาะ

พันธุ์พืชพื้นเมืองทั่วไป หมายความว่า พันธุ์พืชที่กำเนิดในประเทศหรือมีอยู่ในประเทศและได้มีการใช้ประโยชน์อย่างแพร่หลายเป็นที่รู้จักโดยทั่วไป

พันธุ์พืชป่า หมายความว่า พันธุ์พืชที่มีหรือเคยมีอยู่ในประเทศตามสภาพธรรมชาติและไม่ได้นำมาใช้เพาะปลูกอย่างแพร่หลาย

2.5 ลักษณะการคุ้มครอง

ลักษณะพันธุ์พืชที่จะต้องจดทะเบียนคือ พันธุ์พืชที่ได้รับความคุ้มครองโดยการจดทะเบียนบทบัญญัติในหมวด 3 ที่ว่าด้วยการคุ้มครองพันธุ์พืชใหม่และหมวด 4 ที่ว่าด้วยการคุ้มครองพันธุ์พืชพื้นเมืองเฉพาะถิ่น กำหนดไว้ว่าพันธุ์พืชทั้ง 2 ประเภทดังกล่าวจะได้รับความคุ้มครองก็ต่อเมื่อได้รับการจดทะเบียนเรียบร้อยแล้ว

ลักษณะพันธุ์ที่ไม่ต้องจดทะเบียน

พันธุ์พืชพื้นเมืองทั่วไปและพันธุ์พืชป่า ที่ได้รับความคุ้มครองโดยอัตโนมัติ กล่าวคือ ผู้เก็บ จัดหา หรือรวบรวมพันธุ์พืชพื้นเมืองทั่วไป พันธุ์พืชป่าหรือส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการปรับปรุงพันธุ์ การศึกษาทดลอง หรือการวิจัยเพื่อประโยชน์ในทางการค้าจะต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่และทำข้อตกลงแบ่งปันผลประโยชน์โดยให้นำเงินรายได้ตามข้อตกลงแบ่งปันผลประโยชน์ส่งเข้ากองทุนคุ้มครองพันธุ์พืช

คุณสมบัติของพันธุ์พืชใหม่ที่จะขอจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่ที่จะนำมาขอจดทะเบียนจะต้องมีคุณสมบัติและองค์ประกอบดังนี้ ต้องเป็นพันธุ์ใหม่ ต้องแตกต่างจากพันธุ์อื่นอย่างเด่นชัด ต้องมีความสม่ำเสมอและต้องมีความคงตัวพืชชนิดใดที่สมควรที่จะได้รับการประกาศว่าสามารถขอรับความคุ้มครองเป็นพันธุ์พืชใหม่ได้นั้นรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการคุ้มครองพันธุ์พืชจะเป็นผู้ประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา ในระยะแรกของการประกาศกำหนดชนิดพืชนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาชนิดพืชที่นักปรับปรุงพันธุ์พืชของไทยหรือเกษตรกรมีความรู้ มีประสบการณ์และมีศักยภาพในด้านการปรับปรุงและพัฒนาพันธุ์สูง เช่น มะม่วง ข้าว อ้อยและกล้วยไม้สกุลหวาย

พันธุ์พืชใหม่ที่มีผลกระทบอย่างรุนแรง ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมต่อสิ่งแวดล้อม สุขภาพ หรือสวัสดิภาพของประชาชน ห้ามมิให้นำมาจดทะเบียน คุณสมบัติของพันธุ์พืชที่จะขอจด

ทะเบียนเป็นพันธุ์พืชพื้นเมืองเฉพาะถิ่นพันธุ์พืชนั้นต้องมีอยู่ในเฉพาะท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งภายในราชอาณาจักร ต้องมีลักษณะของพันธุ์พืชตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 11 กล่าวคือ มีความสม่ำเสมอมีความคงตัว มีความแตกต่างจากพันธุ์อื่นและไม่เคยจดทะเบียนเป็นพันธุ์พืชใหม่

2.6 สิทธิที่เกิดขึ้นจากการได้รับการจดทะเบียนพันธุ์พืช

สำหรับพันธุ์พืชใหม่ ผู้เป็นเจ้าของสิทธิหรือเรียกว่าผู้ทรงสิทธิ มีสิทธิแต่ผู้เดียวในการผลิต ขาย จำหน่าย นำเข้าและส่งออกนอกราชอาณาจักร หรือมีไว้กระทำการหนึ่งอย่างใดซึ่งส่วนขยายพันธุ์พืชใหม่

สำหรับพันธุ์พืชพื้นเมืองเฉพาะถิ่น ชุมชนมีสิทธิที่จะปรับปรุงพันธุ์ ศึกษา ค้นคว้า ทดลอง วิจัย ผลิต ขายส่งออกนอกราชอาณาจักรหรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งส่วนขยายพันธุ์ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากพันธุ์พืชเป็นผู้อำหนดจะต้องแสดงเครื่องหมายให้ปรากฏที่ส่วนขยายพันธุ์ ภาชนะบรรจุหรือหีบห่อ

2.7 ข้อยกเว้นสิทธิ

ข้อยกเว้นสิทธิสำหรับการกระทำความดังต่อไปนี้ไม่ถือว่าเป็นการละเมิด การกระทำโดยไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นส่วนขยายพันธุ์ การกระทำโดยไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อการค้า การเพาะปลูกหรือขยายพันธุ์โดยเกษตรกรใช้ส่วนขยายพันธุ์ที่ตนเองเป็นผู้ผลิตในการเพาะปลูกสำหรับพันธุ์พืชที่รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการคุ้มครองพันธุ์พืช ประกาศให้เป็นพันธุ์พืชที่ควรส่งเสริมการปรับปรุงพันธุ์ให้เกษตรกรสามารถเพาะปลูกหรือขยายพันธุ์ได้ไม่เกิน 3 เท่าที่ได้จากมาตรการกระทำโดยสุจริต

2.8 ระยะเวลาในการคุ้มครอง

พืชล้มลุก คือ พืชที่ให้ผลผลิตตามลักษณะประจำพันธุ์ได้หลังจากปลูกจากส่วนขยายพันธุ์ภายในเวลาไม่เกิน 2 ปี ให้มีอายุ 12 ปี เช่น ข้าวและอ้อย

พืชยืนต้น คือ พืชที่ให้ผลผลิตตามลักษณะประจำพันธุ์ได้หลังจากปลูกส่วนขยายพันธุ์ในเวลากว่า 2 ปี ให้มีอายุ 17 ปี เช่น ทูเรียน

พืชใช้เนื้อไม้ คือ พืชใช้ประโยชน์จากเนื้อไม้ที่ให้ผลผลิตตามลักษณะประจำพันธุ์ได้หลังจากปลูกจากส่วนขยายพันธุ์ในเวลากว่า 12 ปี ให้มีอายุ 27 ปี เช่น ต้นสัก สำหรับพันธุ์พืชพื้นเมืองเฉพาะถิ่น อายุหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนอาจจะขยายเวลาได้คราวละ 10 ปี

2.9 การระงับและเพิกถอนสิทธิพันธุ์พืชใหม่

เมื่อมีเหตุจำเป็นในการป้องกันรักษาโรคและส่งเสริมสุขภาพ การรักษาสวัสดิภาพของประชาชน การรักษาและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและความหลากหลายทางชีวภาพ หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่นหรือเพื่อประโยชน์ต่อความมั่นคงของประเทศ ในการรักษาความมั่นคงทางอาหาร การป้องกันการผูกขาดทางการค้าหรือเพื่อสาธารณะอย่างอื่น รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการคุ้มครองพันธุ์พืชมีอำนาจดังนี้

ประกาศห้ามมิให้ผลิต ขายหรือจำหน่าย การนำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือส่งออก นอกราชอาณาจักรซึ่งพันธุ์พืชใหม่

การอนุญาตให้บุคคลอื่นกระทำการผลิต ขายหรือจำหน่าย นำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร โดยเสียค่าตอบแทนที่เหมาะสมแก่ผู้ทรงสิทธิ

การเพิกถอนหนังสือสำหรับแสดงการจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่ของกองทุนคุ้มครองพันธุ์ พืช

แหล่งที่มาของกองทุนคุ้มครองพันธุ์พืชมาจากหลายแหล่งด้วยกัน เช่น เงิน รายได้จาก ข้อตกลงแบ่งปันผลประโยชน์จากการใช้ประโยชน์ เพื่อการค้าซึ่งพันธุ์พืชพื้นเมืองทั่วไปและพันธุ์ พืชป่าเงินที่ได้จากการจดทะเบียนและเงินอุดหนุนจากรัฐบาล เป็นต้น กิจกรรมที่จะได้รับเงิน อุดหนุนจากกองทุนมีดังนี้ กิจกรรมของชุมชนที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ การวิจัยและพัฒนาพันธุ์พืช กิจกรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ การวิจัย และการพัฒนาพันธุ์พืชของ ชุมชนและค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน

คณะกรรมการกองทุนคุ้มครองพันธุ์พืช เมื่อมีการจัดตั้งกองทุนแล้ว มีที่มาของกองทุน และกิจกรรมที่จะได้รับการอุดหนุนแล้วก็จะต้องมีคณะกรรมการผู้บริหารกองทุน เรียกว่า “คณะกรรมการกองทุน” ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้ ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เป็นประธาน และบุคคลอื่นซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองพันธุ์พืชแต่งตั้งไม่เกิน 7 คน โดยอธิบดีกรมวิชาการเกษตร เป็นกรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการกองทุน มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้ เสนอหลักเกณฑ์ แนวทางและเงื่อนไขการใช้ ใช้จ่ายในกองทุนและกำหนดระเบียบ หลักเกณฑ์การขอเงินช่วยเหลือจากกองทุน เป็นต้น

2.10 บทลงโทษผู้กระทำความผิด

พระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.2542 นี้ได้กำหนดบทลงโทษแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ไว้ด้วยในมาตรา 63 ในกรณีที่เปิดเผยข้อมูล หรือให้ผู้อื่นใช้ส่วนขยายพันธุ์ที่ได้รับมอบโดยไม่ ได้รับความยินยอมจาก เจ้าของหรือมิชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งมีโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 400,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

สำหรับผู้ละเมิดสิทธิ (ตามมาตรา 33 หรือมาตรา 47) จำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 400,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

สำหรับผู้ทรงสิทธิในพันธุ์พืชใหม่ที่ไม่แสดงเครื่องหมายตามที่กำหนดไว้โทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน ปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

สำหรับผู้ปลอมแปลงหรือใช้เครื่องหมายเลียนแบบทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดว่าพันธุ์พืชนั้นเป็นพันธุ์พืชที่ได้รับความคุ้มครอง ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าไม่เป็นจริงตามนั้นมีโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 5 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาท ถึง 200,000 บาท (มาตรา 67)

การแสดงหรือแจ้งข้อความเท็จในการขอจดทะเบียน มีโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 400,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 68)

ผู้แทนนิติบุคคลจะต้องรับโทษด้วยในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้รับโทษตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.2542 เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วยในการกระทำของนิติบุคคลนั้น

3. พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484

หลักการและเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 กฎหมายว่าด้วยการป่าไม้มีมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ในระยะแรกเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการควบคุมการตัดไม้ ทำไม้และของป่าหวงห้าม รวมทั้งการควบคุมการนำไม้และของป่าเคลื่อนที่ออกจากป่า เกี่ยวกับป่าไม้ในเวลานั้นจะใช้ประโยชน์จากทรัพยากรป่าไม้ในเชิงพาณิชย์ต่อมาจึงค่อยมีการออกกฎหมายสงวนและคุ้มครองป่า โดยยกเลิกกฎหมายและออกกฎหมายใหม่ให้รับกับพฤติกรรมในสังคมมากขึ้น ในปี พ.ศ.2484 มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 เพื่อให้เหมาะสมแก่กาลสมัยยิ่งขึ้น

3.1 คำนิยามของพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484

ในพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 “ป่า” หมายความว่า ที่ดินที่ยังมิได้มีบุคคลได้มาตามกฎหมายที่ดิน

“ไม้” หมายความว่า ไม้สักและไม้อื่นทุกชนิดที่เป็นต้น เป็นกอ เป็นเถา รวมตลอดถึงไม้ที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร ไม้ไผ่ทุกชนิด ปาล์ม หวาย ตลอดจนราก ปุ่ม ตอ เศษ ปลายและกิ่งของสิ่งนั้น ๆ ไม้ว่าจะถูกตัด ทอน เลื่อย ผ่า ถาก ขุดหรือกระทำโดยประการอื่นใด

“แปรรูป” หมายความว่า การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ไม้ดังนี้คือ เลื่อย ผ่า ถาก ขุด หรือกระทำด้วยประการอื่นใดแก่ไม้ให้เปลี่ยนรูปหรือขนาดไปจากเดิม นอกจากการลอกเปลือก

หรือตบแต่งอันจำเป็นแก่การชักลาก เผา อบ บด หรือกระทำด้วยประการอื่นใดแก่ไม้ให้เปลี่ยนแปลงสภาพไปจากเดิม เพื่อถือเอาวัสดุหรือผลพลอยได้จากไม้นั้น

“ของป่า” หมายความว่า บรรดาของที่เกิดหรือมีขึ้นในป่าตามธรรมชาติ คือ ไม้ รวมทั้งส่วนต่าง ๆ ของไม้ ถ่านไม้ น้ำมันไม้ ยางไม้ ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่เกิดจากไม้ พืชต่าง ๆ ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่เกิดจากพืชนั้น รังนก ครั่ง รวงผึ้ง น้ำผึ้ง ขี้ผึ้งและมูลค้างคาว หินที่ไม่ใช่แร่ตามกฎหมายว่าด้วยแร่และหมายความรวมถึงถ่านไม้ที่บุคคลทำขึ้นด้วย

“ชักลาก” หมายความว่า การนำไม้หรือของป่าจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งด้วยกำลังแรงงาน

“นำเคลื่อนที่” หมายความว่า ชักลากหรือทำให้ไม้หรือของป่าเคลื่อนจากที่ไปด้วยประการใด ๆ

“ขนาดจำกัด” หมายความว่า ขนาดของต้นไม้ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

“ค่าภาคหลวง” หมายความว่า เงินค่าธรรมเนียมซึ่งผู้ทำไม้หรือเก็บหาของป่าจะต้องเสียตามความในพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484

3.2 สารสำคัญของพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484

ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 ของป่าอย่างสิ่งใดในท้องที่ใดจะเป็นของป่าหวงห้ามให้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา การเก็บหาของป่าหวงห้ามหรือทำอันตรายด้วยประการใด ๆ แก่ของป่าหวงห้ามในป่าต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่และต้องเสียค่าภาคหลวงกับทั้งต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวงหรือในการอนุญาต

การอนุญาตนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีแล้วจะอนุญาตให้ผูกขาดโดยให้ผู้รับอนุญาตเสียเงินค่าผูกขาดให้แก่รัฐบาลตามจำนวนที่รัฐมนตรีกำหนดก็ได้

การอนุญาตโดยวิธีผูกขาดให้กระทำได้เฉพาะในกรณีของป่าหวงห้ามเป็นของมีค่าหรือหายากหรือเฉพาะในเขตป่าที่ห่างไกลและกันดารหรือมีความจำเป็นในวิธีการเก็บหาอันจำต้องให้อนุญาตโดยวิธีผูกขาด

ข้อห้ามมิให้บุคคลค้าหรือมีไว้ในครอบครอง ซึ่งของป่าหวงห้ามเกินปริมาณที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวงและในการอนุญาตตามความที่กล่าวมาก่อนข้างต้น ไม้ให้ใช้บังคับแก่การนำของป่าหวงห้ามเคลื่อนที่โดยมีใบเบิกทางของพนักงานเจ้าหน้าที่กำกับไปด้วย

ตัวอย่างในพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 นั้นมีข้อยกเว้นเกิดขึ้นเมื่อมีเหตุภัยพิบัติสาธารณะหรือมีเหตุจำเป็นที่เห็นสมควรช่วยเหลือราษฎรเป็นกรณีพิเศษที่รัฐมนตรีจะอนุญาตให้บุคคลเฉพาะรายเก็บหาของป่าหวงห้ามแตกต่างจากข้อกำหนดในกฎกระทรวงตรงนี้ถือเป็น

ข้อยกเว้น หรือข้อกำหนดในการอนุญาตเป็นการชั่วคราวก็ได้ ในกรณีถ้ามีบุคคลใดนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่ออกจากป่าธรรมชาติต้องมีใบเบิกทางของพนักงานเจ้าหน้าที่กำกับไปด้วยตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง

การที่บุคคลใดจะนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่เข้าเขตดำนป่าไม้ ต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำด่านป่าไม้นั้นโดยแสดงใบเบิกทางกำกับไม้หรือของป่าหรือหนังสือกำกับไม้แปรรูปที่นำมานั้น แล้วแต่กรณีภายในกำหนดห้าวันนับแต่วันที่เข้าเขตด่าน เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบและอนุญาตเป็นหนังสือให้ผ่านด่านได้แล้วจึงให้นำไม้หรือของป่านั้นไปได้ การอนุญาตนั้นให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติโดยมิชักช้า ถ้ากระทำการโดยชักช้าถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ข้อห้ามมิให้บุคคลใดนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่ผ่านด่านป่าไม้ในระหว่างเวลาตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้นวันแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นหนังสือ

3.2 บทลงโทษของพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484

ในพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 บุคคลใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 29 มาตรา 29 ทวิ มาตรา 39 มาตรา 39 ตริ มาตรา 40 วรรคหนึ่ง มาตรา 43 วรรคสอง หรือมาตรา 43 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

4. พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507

หลักการและเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ เนื่องจากป่าไม้เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญยิ่งของชาติและรัฐบาลได้กำหนดจุดหมายไว้ในแผนพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติว่า จะสงวนป่าไม้ไว้แต่บัดนี้ ปรากฏว่าป่าไม้ที่สงวน คุ่มครองไว้แล้ว และที่ยังมิได้สงวนคุ่มครองได้ถูกบุกรุกและถูกทำลายไปเป็นจำนวนมากแม้ป่าไม้ในบริเวณต้นน้ำลำธารก็ถูกแผ้วถางเผาทำลายไปเป็นอันมาก ซึ่งอาจเป็นเหตุให้เกิดความแห้งแล้ง พื้นดินพังทลาย ลำน้ำตื้นเขินหรือเกิดอุทกภัยอันเป็นผลเสียหายแก่การเกษตรและเศรษฐกิจของประเทศอย่างร้ายแรง ทั้งนี้เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองและสงวนป่าที่ใช้บังคับอยู่มีวิธีการไม่รัดกุมเหมาะสมต้องเสียเวลาดำเนินการเป็นเวลานานจึงจะประกาศกำหนดเป็นป่าสงวนหรือเป็นป่าคุ้มครองได้ เป็นเหตุให้บุคคลบางจำพวกฉวยโอกาสทำลายป่าได้กว้างขวางยิ่งขึ้น นอกจากนั้นได้กำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนไว้ไม่เหมาะสมกับกาลสมัย ผู้กระทำความผิดไม่เข็ดหลาบเป็นช่องทางให้มีการบุกรุกทำลายป่ามากขึ้น

รัฐบาลจึงเห็นเป็นการจำเป็นอันรีบด่วนที่จะต้องดำเนินการปรับปรุงกฎหมายเรื่องนี้เสียใหม่ เพื่อให้สามารถดำเนินการคุ้มครองป้องกันเพื่อรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติอันมีค่าของชาติและเพื่อมิให้อาชีพเกษตรกรรมของประชาชนส่วนใหญ่และเศรษฐกิจของประเทศถูกระทบกระเทือนจากผลของการทำลายป่า

4.1 คำนิยามของพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507

ตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 ให้ “ป่า” หมายความว่า ที่ดิน รวมตลอดถึง ภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ เกาะและที่ชายทะเลที่ยังมิได้มีบุคคลได้มาตามกฎหมาย

“ป่าสงวนแห่งชาติ” หมายความว่า ป่าที่ได้กำหนดให้เป็นป่าสงวนแห่งชาติตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507

“ไม้” หมายความว่า ไม้ทุกชนิดทั้งที่เป็นต้น กอหรือเถา ไม่ว่าจะขึ้นต้นหรือล้มลงแล้ว และหมายความรวมตลอดถึง ราก ปุ่ม ตอ หน่อ กิ่ง ตา หัว เหง้า เศษ ปลายหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของไม้ ไม่ว่าจะถูกตัด ฟัน เลื่อย ฝ่า ถาก ทอน ขุดหรือกระทำโดยวิธีการอื่นใด

“ของป่า” หมายความว่า สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในป่า เป็นต้นว่า

- (1) ไม้พิน ถ่าน เปลือกไม้ ใบไม้ ดอกไม้ เมล็ด ผลไม้ หน่อไม้ ชันไม้และยางไม้
- (2) หญ้า อ้อ พง แวม ปรือ คา กก กระจูด กล้วยไม้ ฤๅษีเห็ดและพืชอื่น
- (3) ซากสัตว์ ไช้ หนัง เขา นอ งา กราม ขนาย กระดุก ขน รังนก ครั่ง รังผึ้ง น้ำผึ้ง ขี้ผึ้ง

และมูลค้างคาว

- (4) ดิน หิน กรวด ทราย แร่และน้ำมัน

“สัตว์เลี้ยง” หมายความว่า ช้าง ม้า ลา ล่อ โค กระบือ แพะ แกะและสุกร ที่มีเจ้าของ

“ทำไม้” หมายความว่า ตัด ฟัน กาน โคน ลิด เลื่อย ฝ่า ถาก ทอน ขุดหรือชักลากไม้ที่มีอยู่ในป่าหรือนำไม้ที่มีอยู่ในป่าออกจากป่าด้วยประการใด ๆ

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 นี้

4.2 สาระสำคัญของพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507

ข้อห้ามในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใดยึดถือครอบครองทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในที่ดิน ก่อสร้าง แผ้วถาง เผาป่า ทำไม้ เก็บหาของป่า หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ ในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 นี้มีข้อยกเว้นการทำไม้หรือเก็บหาของป่าตามมาตรา 15 เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยตามมาตรา 16 มาตรา 16

ทวิ หรือมาตรา 16 ตริ กระทบการตามมาตรา 17 ใช้ประโยชน์ตามมาตรา 18 หรือกระทบการตาม มาตรา 19 หรือมาตรา 20 ตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 การทำไม้หวงห้ามหรือ เก็บหาของป่าหวงห้ามตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ ข้อยกเว้น การทำไม้หรือการเก็บหาของป่าในเขต ป่าสงวนแห่งชาติให้กระทำได้เมื่อได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเมื่อพนักงาน เจ้าหน้าที่ได้ประกาศอนุญาตไว้เป็นคราว ๆ ในเขตป่าสงวนแห่งชาติแห่งหนึ่งแห่งใดโดยเฉพาะ การ อนุญาตให้เป็นไปตามแบบ ระเบียบและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

4.3 บทลงโทษผู้กระทำความผิด

ตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 บุคคลใดทำการฝ่าฝืนมาตรา 14 ต้อง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปีและปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท

5. พระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ.2507

หลักการและเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้คือ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไข เพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการกักพืช เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการประกาศให้พืช ศัตรูพืช และพาหะ เป็นสิ่งต้องห้ามและแก้ไขหลักเกณฑ์การนำเข้าหรือนำผ่านซึ่งสิ่งต้องห้าม สิ่งกักและสิ่งไม่ ต้องห้ามรวมทั้งเพิ่มเติมการควบคุมดูแลพืชที่ส่งออกไปนอกราชอาณาจักรให้เหมาะสม สอดคล้อง กับสภาพการณ์ในปัจจุบันและอนุสัญญาว่าด้วยการอารักขาพืชระหว่างประเทศ ตลอดจนแก้ไข อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการป้องกันและควบคุมโรคและศัตรูพืชให้มีความเหมาะสมและมี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมทั้งเพิ่มเติมค่าธรรมเนียมใบรับรองที่กำหนดขึ้นใหม่ จึงจำเป็นต้องตรา พระราชบัญญัตินี้ขึ้นมาโดยมีสาระสำคัญเกี่ยวกับบทนิยามดังนี้ตาม

5.1 คำนิยามของพระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ.2507

ในพระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ.2507 ให้“พืช” หมายความว่า พันธุ์พืชทุกชนิดทั้งพืชบก พืชน้ำ และพืชประเภทอื่น รวมทั้งส่วนหนึ่งส่วนใดของพืช เช่น ต้น ตา ตอ แขนง หน่อ กิ่ง ใบ ราก เหง้า หัว ดอก ผล เมล็ด เชื้อและสปอร์ของเห็ด ไม่ว่าจะที่ยังทำพันธุ์ได้หรือตาย แล้วและให้ หมายความว่ารวมถึงตัวห้ำ ตัวเบียน ตัวไหม ไข่ไหม รังไหม ผี รังผึ้งและจุลินทรีย์ด้วย

“พืชควบคุม” หมายความว่า พืชที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษาให้เป็น พืชควบคุม

“พืชควบคุมเฉพาะ” หมายความว่า พืชที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้เป็นพืช ที่ต้องมีการกำหนดมาตรการในการควบคุมและตรวจสอบเชื้อจุลินทรีย์หรือสิ่งอื่นใดที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพของมนุษย์ตามข้อกำหนดของประเทศผู้นำเข้าก่อนส่งออกไปนอกราชอาณาจักร

“สิ่งต้องห้าม” หมายความว่า พืช ศัตรูพืชและพาหะที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษาให้เป็นสิ่งต้องห้าม

“สิ่งกักกั” หมายความว่า พืช ศัตรูพืชและพาหะที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษาให้เป็นสิ่งกักกั

“สิ่งไม่ต้องห้าม” หมายความว่า พืชอย่างอื่นที่ไม่เป็นสิ่งต้องห้ามหรือสิ่งกักกั

“นำเข้า” หมายความว่า นำหรือสั่งให้ส่งเข้ามาในราชอาณาจักรไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ

“นำผ่าน” หมายความว่า นำหรือส่งผ่านราชอาณาจักรไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนถ่ายยานพาหนะหรือไม่ก็ตาม

“ส่งออก” หมายความว่า นำหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ

“ด่านตรวจพืช” หมายความว่า ด่านตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษาเพื่อตรวจพืช สิ่งต้องห้าม สิ่งกักกัและเชื้อพันธุ์พืชที่นำเข้าหรือนำผ่าน

“สถานกักพืช” หมายความว่า สถานที่ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษาให้เป็นที่สำหรับกักพืช สิ่งต้องห้าม สิ่งกักกัและเชื้อพันธุ์พืช เพื่อสังเกตตรวจสอบและวิจัย

“เขตควบคุมศัตรูพืช” หมายความว่า ท้องที่ที่อธิบดีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษาให้เป็นเขตป้องกันหรือกำจัดศัตรูพืช

5.2 สาระสำคัญของพระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ.2507

การที่บุคคลใดจะนำเข้าหรือนำผ่านซึ่งสิ่งต้องห้ามต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีและการนำเข้าหรือนำผ่าน เพื่อการทดลองหรือวิจัยต้องมีใบรับรองสุขอนามัยพืชกำกับมาด้วย หรือในกรณีการนำเข้าหรือนำผ่านสิ่งต้องห้ามซึ่งเป็นศัตรูพืชหรือพาหะที่ไม่ใช่พืชต้องมีหนังสือรับรองสิ่งต้องห้ามของหน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศที่ส่งออกซึ่งสิ่งต้องห้ามนั้นกำกับมาด้วยทุกครั้ง การนำเข้าหรือนำผ่านเพื่อการค้าหรือเพื่อกิจการอื่นตามที่อธิบดีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ จะต้องมีใบรับรองสุขอนามัยพืชกำกับมาด้วยและต้องผ่านการวิเคราะห์ความเสี่ยงศัตรูพืชและต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา การนำเข้าหรือนำผ่านซึ่งสิ่งต้องห้ามหรือสิ่งกักกันั้น จะต้องนำเข้าหรือนำผ่านทางด่านตรวจพืชเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจและต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ถ้าบุคคลใดนำเข้า หรือนำผ่านซึ่งสิ่งไม่ต้องห้ามต้องมีใบรับรองสุขอนามัยพืชกำกับมาด้วย แล้วต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่อธิบดีกำหนด

หลักในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ.2507 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

(1) ตรวจสอบคลังสินค้า ยานพาหนะ หีบห่อ ตลอดจนตัวบุคคลภายในเขตด่านตรวจพืชหรือเขตควบคุมศัตรูพืช เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการนำเข้าหรือนำผ่านซึ่งพืช สิ่งต้องห้าม สิ่งกักัด หรือสิ่งไม่ต้องห้าม อันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

(2) ตรวจสอบสถานที่ บุคคล หรือยานพาหนะใด ๆ นอกเขตด่านตรวจพืชหรือนอกเขตควบคุมศัตรูพืชในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยตามสมควรว่า พืช สิ่งต้องห้าม สิ่งกักัดหรือสิ่งไม่ต้องห้ามที่อยู่ในความครอบครองเป็นหรือมีศัตรูพืชที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงมาก และกรณีมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าหากเนิ่นช้ากว่าจะเอาหมายค้นมาได้สิ่งดังกล่าวหรือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดจะถูกยักย้าย ซุกซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนสภาพไปจากเดิมและถ้าการค้นในเวลาดังกล่าวยังไม่แล้วเสร็จจะกระทำต่อไปก็ได้

(3) เก็บหรือนำพืช สิ่งต้องห้าม สิ่งกักัด สิ่งไม่ต้องห้ามหรือสิ่งใด ๆ ที่เกี่ยวข้องในปริมาณพอสมควร ไปเป็นตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบหรือวิเคราะห์ เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นหรือมีศัตรูพืชที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงมาก

(4) ยึด หรือกักไว้ซึ่งพืช สิ่งต้องห้าม สิ่งกักัด สิ่งไม่ต้องห้าม หรือสิ่งใด ๆ ที่เกี่ยวข้องตามกำหนดเวลาที่เห็นจำเป็น เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นหรือมีศัตรูพืชที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงมาก

การห้ามมิให้บุคคลใดนำพืช สิ่งต้องห้าม สิ่งกักัด หรือเชื้อพันธุ์พืชออกไปจากด่านตรวจพืช สถานีกักพืช หรือยานพาหนะในกรณีนำผ่านราชอาณาจักร หรือจากที่ใด ๆ ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้สั่งยึดหรือกักไว้ มีข้อยกเว้นคือได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่ถือเป็นข้อห้ามที่ดี เพื่อประโยชน์ในการป้องกันมิให้ศัตรูพืชระบาดออกไปนอกราชอาณาจักร ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดชื่อพืชชนิดใดเป็นพืชควบคุมได้ ถ้ามีบุคคลใดประสงค์จะส่งออกพืชควบคุมตามวรรคหนึ่งต้องมีใบรับรองสุขอนามัยพืชกำกับไปด้วย

5.3 บทลงโทษผู้กระทำความผิด

บุคคลใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 8 มาตรา 10 มาตรา 14 ทวิ วรรคสอง หรือมาตรา 15 ฉ หรือฝ่าฝืนมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ.2507 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บุคคลใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 11 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่พันบาท

บุคคลใดขัดขึ้นหรือขัดขวางมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติตามมาตรา 12 หรือมาตรา 13 (1) (2) หรือ (4) หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ตั้งตาม มาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ.2507 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บุคคลใดขัดคำสั่งหรือขัดขวางการกระทำของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติตามมาตรา 19 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบปรับได้

6. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้ร่างเป็นภาษาอังกฤษก่อนแล้วแปลเป็นภาษาไทย โดยมีคณะกรรมการตรวจภาษา ซึ่งประกอบด้วยนักปราชญ์ราชบัณฑิตผู้คุณวุฒิทางภาษา บทบัญญัติดั้งเดิมของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จึงเป็นภาษาอังกฤษ ถูกต้องตามไวยากรณ์ไทยที่ดีและสละสลวย ถึงขนาดที่บางบทบัญญัติมีรับส่งสัมผัสนอกสัมผัสในอย่างร้อยกรองด้วย

หลักการและเหตุผลในการใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่เกี่ยวกับเรื่องการค้าพืชป่า คือนิติกรรม บทเบ็ดเสร็จทั่วไป เอกเทศสัญญา สภาพและหลักสำคัญของสัญญาซื้อขายมาตรา 150 ที่เกี่ยวกับการได้มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย เป็นการพนันวิสัย หรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การนั้นเป็นโมฆะ แต่ถ้าการใดกฎหมายไม่ได้มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายไม่เป็นการพนันวิสัยและไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนการนั้นถือเป็นการกระทำที่บังคับกันได้ตามสัญญา ส่วนการซื้อขายตามมาตรา 453 คือสัญญาซึ่งฝ่ายหนึ่งเรียกว่าผู้ขาย โอนกรรมสิทธิ์แห่งทรัพย์สินให้แก่บุคคลฝ่ายหนึ่งเรียกว่าผู้ซื้อและผู้ซื้อตกลงว่าจะใช้ราคาทรัพย์สินนั้นให้แก่ผู้ขาย กล่าวคือถ้าพืชป่ามีกฎหมายที่บัญญัติขึ้น โดยชัดแจ้งว่าห้ามผู้ใดลักลอบนำพืชป่าที่อยู่ในป่าธรรมชาติ โดยตรงออกมาจำหน่าย ซึ่งถ้ามีบุคคลใดกระทำการดังกล่าวถือเป็นการซื้อขายพืชป่าที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมายการซื้อขายพืชป่านั้นตกเป็นโมฆะ

7. พระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ.2535

หลักการและเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้คือ โดยที่รัฐบาลมีนโยบายในการส่งเสริมให้มีการปลูกสร้างสวนป่าเพื่อการค้าในที่ดินของรัฐ และของเอกชนให้กว้างขวางยิ่งขึ้นแต่เนื่องจากพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ มิได้มีบทบัญญัติรองรับและคุ้มครองสิทธิการทำไม้หวงห้ามที่ได้จากการปลูกสร้างสวนป่า สมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยสวนป่าเพื่อเป็นการสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการปลูกสร้างสวนป่าดังกล่าวอีกทั้งเพื่อเป็นการส่งเสริมอาชีพให้ประชาชนมีงานทำและผลิตไม้เพื่อเป็นสินค้า

ตลอดจนเพิ่มพื้นที่ทำไม้ให้มีปริมาณมากขึ้น และเพื่อให้ผู้ที่ทำการปลูกสร้างสวนป่ามีความมั่นใจในสิทธิและประโยชน์ที่จะได้รับจากการปลูกสร้างสวนป่า เช่น การได้รับยกเว้นค่าภาคหลวงและการไม่อยู่ได้บังคับกับกฎเกณฑ์บางประการตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484

7.1 คำนิยามของพระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ.2535

พระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ.2535 กำหนดให้

“สวนป่า” หมายความว่า ที่ดินที่ได้ขึ้นทะเบียนตามมาตรา 5 เพื่อทำการปลูกและบำรุงรักษาต้นไม้ที่เป็น ไม้หวงห้ามตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้

“ต้นไม้” หมายความว่า ต้นไม้ที่ขึ้นอยู่แล้วหรือปลูกขึ้นเพื่อประโยชน์จากเนื้อไม้และหมายความรวมถึงต้นไม้ที่ขึ้นอยู่แล้วหรือปลูกขึ้นเพื่อประโยชน์อย่างอื่น แต่อาจใช้ประโยชน์จากเนื้อไม้ได้ด้วย

“ไม้” หมายความว่า ต้นไม้และหมายความรวมถึง ส่วนใด ๆ ของต้นไม้ ไม่ว่าจะถูกตัดทอน เลื่อย ไซ ผ่า ถาก ขุด อัดหรือกระทำด้วยประการใด

“ผู้ทำสวนป่า” หมายความว่า ผู้ได้รับหนังสือรับรองการขึ้นทะเบียนที่ดินเป็นส่วนป่า และหมายความรวมถึงผู้ยื่นคำขอรับโอนทะเบียนสวนป่าด้วย

7.2 สาระสำคัญของพระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ.2535

การที่ดินจะขอขึ้นทะเบียนเป็นส่วนป่าตามพระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ.2535 นี้ต้องเป็นที่ดินประเภทใดประเภทหนึ่งดังต่อไปนี้

(1) ต้องเป็นที่ดินที่มีโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ตามประมวลกฎหมายที่ดิน

(2) ต้องเป็นที่ดินที่มีหนังสือของทางราชการรับรองว่า ที่ดินดังกล่าวอยู่ในระยะเวลาที่อาจขอรับ โฉนดหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ตามประมวลกฎหมายที่ดินได้ เนื่องจากได้มี

การครอบครองและเข้าทำกินในที่ดินดังกล่าวตามกฎหมายว่าด้วยการจัดรูปที่ดินเพื่อการเกษตรกรรมหรือตามกฎหมายว่าด้วยการจัดที่ดินเพื่อการครองชีพไว้แล้ว

(3) ต้องเป็นที่ดินในเขตปฏิรูปที่ดินตามกฎหมายว่าด้วยการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมที่มีหลักฐานการอนุญาต การเช่าหรือเช่าซื้อ

(4) ต้องเป็นที่ดินที่มีหนังสืออนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติให้บุคคลเข้าปลูกป่าในเขตปรับปรุงป่าสงวนแห่งชาติ หรือเข้าทำการปลูกสร้างสวนป่า หรือไม้ยืนต้นในป่าเสื่อมโทรม

(5) ต้องเป็นที่ดินที่ได้ดำเนินการเพื่อการปลูกป่าอยู่แล้วโดยทบวงการเมืองรัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ

เพื่อประโยชน์ในการเก็บหาข้อมูลทางวิชาการป่าไม้ การเก็บสถิติของการเจริญเติบโตของไม้ การประเมินผลการทำสวนป่าตลอดจนเพื่อติดตามผลการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในสวนป่าเพื่อตรวจสอบหรือให้คำแนะนำได้ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวต่อผู้ซึ่งเกี่ยวข้องและให้ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

7.3 บทลงโทษผู้กระทำความผิด

บุคคลใดใช้ตราตี ดอก หรือประทับหรือแสดงการเป็นเจ้าของไม้ที่ได้มาจากการทำสวนป่า ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

บุคคลใดใช้ตราตี ดอก หรือประทับหรือแสดงการเป็นเจ้าของไม้ที่ได้มาจากการทำสวนป่าอันเป็นการฝ่าฝืนข้อกำหนดที่ออกตามมาตรา 9 วรรคสาม หรือเงื่อนไขที่นายทะเบียนกำหนดตามมาตรา 11 วรรคสอง หรือนำไม้ที่ได้มาจากการทำสวนป่าเคลื่อนที่ได้ไม่มีรอยตราตี ดอก หรือประทับหรือแสดงการเป็นเจ้าของ หรือไม่มีบัญชีแสดงรายการไม้กำกับไม้ที่นำเคลื่อนที่ตามมาตรา 13 หรือฝ่าฝืนข้อกำหนดที่ออกตามมาตรา 13 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ว่าตนมิได้มีส่วนรู้เห็นหรือยินยอมในการกระทำความผิดนั้น

8. พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504

หลักการและเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้คือ เพื่อคุ้มครองรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ เช่น พันธุ์ไม้และของป่า สัตว์ป่า ตลอดจนทิวทัศน์ ป่าและภูเขา ให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติเดิม มิให้ถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงไป เพื่ออำนวยประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่รัฐและประชาชนสืบไปอุทยานแห่งชาตินั้น เป็นพื้นที่ "สงวนแบบเบ็ดเสร็จ" คือ แม้แต่รัฐเองก็ไม่สามารถที่จะเข้าไปทำอะไรในนั้นในลักษณะที่ทำให้สภาพทางธรรมชาติเสียหายหรือเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมได้

8.1 คำนิยามของพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504

ในพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504 นี้ให้ที่ดิน หมายความว่า พื้นที่ดินทั่วไป และให้หมายความรวมถึง ภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ เกาะและที่ชาย ทะเล ด้วย

อุทยานแห่งชาติ หมายความว่า ที่ดินที่ได้กำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาติตามพระราชบัญญัตินี้

ไม้ หมายความว่ารวมถึงพันธุ์ไม้ทุกชนิดทั้งที่เป็นต้น เป็นกอ เป็นเถาตลอดจนส่วนต่าง ๆ ของไม้

สัตว์ หมายความว่าถึงสัตว์ทุกชนิด ตลอดจนส่วนต่าง ๆ ของสัตว์สิ่งที่เกิดจากสัตว์และสิ่งมีชีวิตทำขึ้น

8.2 สาระสำคัญของพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504

ภายในเขตอุทยานแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใดยึดถือหรือครอบครองที่ดิน รวมตลอดถึง ก่อสร้าง แผ้วถาง หรือเผาป่า เก็บหา นำออกไป ทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพ ซึ่งไม้ ยางไม้ น้ำมันยาง น้ำมันสน แร่หรือทรัพยากรธรรมชาติอื่น นำสัตว์ออกไป หรือทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายแก่สัตว์ ทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายหรือทำให้เสื่อมสภาพแก่ดิน หินกรวดหรือทราย เปลี่ยนแปลงทางน้ำหรือทำให้น้ำในลำน้ำ ลำห้วย หนอง บึง ท่วมท้น หรือเหือดแห้ง ปิดหรือทำให้กีดขวางแก่ทางน้ำหรือทางบก เก็บหา นำออกไป ทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพซึ่งกล้วยไม้ น้ำผึ้ง ครั่ง ถ่านไม้ เปลือกไม้ หรือ มูลค้างคาว เก็บหรือทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายแก่ดอกไม้ ใบไม้หรือผลไม้ การนำยานพาหนะเข้าออกหรือขับขี่ยานพาหนะในทางที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ การนำอากาศยานขึ้นลงในที่ที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ การนำหรือปล่อยปลุสัตว์เข้าไป การนำสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์พาหนะเข้าไป เว้นแต่จะได้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี การเข้าไปดำเนินกิจการใด ๆ เพื่อ

หาผลประโยชน์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ การปิดประกาศ การโฆษณาหรือขีดเขียนในที่ต่าง ๆ การนำเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์หรือจับสัตว์หรืออาวุธใด ๆ เข้าไป เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่และปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้อนุญาตนั้นกำหนดไว้ การยิงปืน ทำให้เกิดระเบิดซึ่งวัตถุระเบิด หรือจุดดอกไม้เพลิง การส่งเสียงอื้อฉาวหรือกระทำการอื่นอันเป็นการรบกวน หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่คนหรือสัตว์ การทิ้งขยะมูลฝอยหรือสิ่งต่าง ๆ ในที่ที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น การทิ้งสิ่งของที่เป็นเชื้อเพลิงซึ่งอาจทำให้เกิดเพลิง

8.3 บทลงโทษผู้กระทำความผิด

ในพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504 บุคคลใดฝ่าฝืนมาตรา 16 (1), (2), (3), (4) หรือ (5) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บุคคลใดฝ่าฝืนมาตรา 16 (6), (7), (8), (9), (10), (11) มาตรา 17 หรือมาตรา 18 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บุคคลใดฝ่าฝืนมาตรา 16 (8), (12), (13), (14), (15), (16), (17), (18) หรือ (19) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

บรรดาความผิดตามมาตรา 25 มาตรา 26 และมาตรา 27 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเปรียบเทียบได้

9. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535

หลักการและเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้คือ โดยที่กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติอาจส่งผลถึงการเจริญเติบโตและการอยู่รอดของพืชป่าด้วย ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันยังไม่มีมาตรการควบคุมและแก้ไขปัญหาลักษณะสิ่งแวดล้อมได้อย่างพอเพียงสมควรปรับปรุงใหม่โดย

(1) ส่งเสริมประชาชนและองค์กรเอกชนให้มีส่วนร่วมในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

(2) จัดระบบการบริหารงานด้านสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามหลักการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม

(3) กำหนดอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจและราชการส่วนท้องถิ่น ให้เกิดการประสานงาน และมีหน้าที่ร่วมกันในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและกำหนดแนวทางปฏิบัติในส่วนที่ไม่มีหน่วยงานใดรับผิดชอบโดยตรง

(4) กำหนดมาตรการควบคุมมลพิษด้วยการจัดให้มีระบบบำบัดอากาศเสียระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบกำจัดของเสียและเครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับมลพิษ

(5) กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิดมลพิษให้เป็นไปโดยชัดเจน

(6) กำหนดให้มีมาตรการส่งเสริมด้านกองทุนและความช่วยเหลือด้านต่าง ๆ เพื่อเป็นการจูงใจให้มีการยอมรับที่จะปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

9.1 คำนิยามของพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535
สิ่งแวดล้อม หมายความว่า สิ่งต่าง ๆ ที่มีลักษณะทางกายภาพและชีวภาพที่อยู่รอบตัวมนุษย์ซึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติและสิ่งที่มีมนุษย์ได้กระทำขึ้น

คุณภาพสิ่งแวดล้อม หมายความว่า คุณภาพของธรรมชาติ อันได้แก่ สัตว์ พืชและทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ

มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม หมายความว่า ค่ามาตรฐานคุณภาพน้ำ อากาศ เสียงและสภาพอื่น ๆ ของสิ่งแวดล้อมซึ่งกำหนดเป็นเกณฑ์ทั่วไปสำหรับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพ

9.2 สารสำคัญของพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

การให้รัฐมนตรีกระทำโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติจัดทำแผนเรียกว่า “แผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม” เพื่อปฏิบัติตามนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติเป็นการคุ้มครองและจัดการพื้นที่ในเขตอุทยานแห่งชาติและรักษาพันธุ์สัตว์ให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ให้เป็นไปตามแผนการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามมาตรา 35 และตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535 การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ทรัพยากรธรรมชาติ การคุ้มครองและการจัดการพื้นที่ในเขตอุทยานแห่งชาติให้เป็นไปตามแผนการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ใดที่ได้มีการกำหนดให้เป็นเขตอนุรักษ์ เขตผังเมืองรวม เขตผังเมืองเฉพาะ เขตนิคมอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยกาะนั้น ปรากฏว่ามีสภาพปัญหาสิ่งแวดล้อมรุนแรงเข้าขั้นวิกฤตซึ่งจำเป็นจะต้องได้รับการแก้ไขโดยทันทีและส่วนราชการที่เกี่ยวข้องไม่มีอำนาจตามกฎหมายหรือไม่สามารถที่จะทำการแก้ไขกฎหมายได้ ให้รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติเสนอต่อคณะรัฐมนตรีขออนุมัติเข้าดำเนินการเพื่อใช้มาตรการคุ้มครองอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างก็ได้ ตามความจำเป็นและเหมาะสม เพื่อควบคุมและแก้ไขปัญหาในพื้นที่นั้นได้

ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการจำหน่ายพืชป่าของต่างประเทศ

1. กฎหมายของประเทศโบลิเวีย

ประเทศโบลิเวียกับประเทศปารากวัย ทั้งคู่ต่างเป็นที่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในประเด็นในการเป็นแหล่งการค้าที่ผิดกฎหมายของพืชป่าและปราศจากการปรับใช้มาตรการขอบทตามอนุสัญญาไซเตส (CITES) แต่การใช้มาตรการตอบโต้ในการไม่ปฏิบัติตามข้อบทของทั้งสองกรณีกลับแตกต่างกัน โดยมีการใช้มาตรการที่เคร่งครัดอย่างมากกับประเทศโบลิเวีย โดยส่วนใหญ่จากเรื่องการไม่ให้ความร่วมมือปัญหาของประเทศโบลิเวียและประเทศปารากวัยเป็นการกำหนดปฏิบัติการ ครั้งแรกในประเทศแถบ Latin America ใน ค.ศ.1979 ในรายงานที่ส่งไปยังคณะกรรมการถาวรโดยสำนักงานเลขาธิการได้กล่าวไว้ว่าการขนส่งที่ผิดกฎหมายระหว่างประเทศ Brazil กับประเทศโบลิเวีย ประเทศ Brazil กับประเทศปารากวัย และประเทศโบลิเวียกับประเทศปารากวัยเป็นการขนส่งที่มีขนาดใหญ่โดยเฉพาะเมื่อมีการคิดรวมไปว่ากองทัพของทั้งประเทศโบลิเวียและประเทศปารากวัยต่างก็มีส่วนร่วมในการค้าที่ผิดกฎหมายนี้และต้องมีการคำนึงถึงว่าตามข้อมูลที่ได้รับจากประเทศโบลิเวีย มีการขนส่งโคเคนซ่อนมาขายด้วย จากทั้งหมด 3 ประเทศข้างต้นมีเพียงประเทศ Brazil ที่มีรายงานว่าได้มีการกำหนดระบบโครงสร้างการดำเนินงานภายในที่เป็นไปตามการปรับใช้ข้อบทของอนุสัญญาไซเตส (CITES) ใน ค.ศ.1981

สำนักงานเลขาธิการได้รายงานไปยังการประชุมของที่ประชุมรัฐภาคีครั้งที่ 3 ว่าการวิเคราะห์สถิติทางการค้าใน ค.ศ.1978 ที่มีการยื่นมาโดยรัฐภาคีในรายงานประจำปี มีการแจ้งว่ามีการเพิ่มขึ้นมากที่เกี่ยวข้องพืชป่า (German Fur Trade Association) มีการกำหนดปฏิบัติการทั้งในประเทศปารากวัยและประเทศโบลิเวีย แต่กลับมีผลเป็นเพียงการรกระทำเล็กน้อยที่ก่อให้เกิดสาระจริง จากการไปเยือนครั้งนั้น ในขณะที่การส่งออกจากการนำเข้า พืชป่าจากประเทศปารากวัยต้องเป็นไปกฎหมายภายในประเทศ ขณะเดียวกัน German Fur Trade Association ก็มีการจัดการพิมพ์ใบรับรองและใบอนุญาตใหม่ขึ้นในลักษณะของเอกสารที่คุ้มครองความปลอดภัยในประเทศ Switzerland ปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศปารากวัยและประเทศโบลิเวียถูกยกขึ้นหารือในการประชุมของที่ประชุมภาคีครั้งที่ 3 และ 4 แต่มีผลชัดเจนเพียงเล็กน้อย เท่านั้นในปี ค.ศ.1985 อย่างไรก็ตามสุดท้ายก็มีการกระทำต่อประเทศโบลิเวียในการประชุมของที่ประชุมรัฐภาคีครั้งที่ 5 ทั้งนี้โดยบางส่วน โดยการแสดงความกังวลของรัฐในแถบ Latin America โดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้านของประเทศโบลิเวีย อันเกี่ยวกับการลดลงอย่างมากของพืชป่าของประเทศตนซึ่งเป็นผลมาจาก การ

เติบโตอย่างไม่เคยเกิดมาก่อนของการค้าที่ผิดกฎหมายที่เกิดจากการทำลายล้าง ในเดือนสิงหาคม ปี ค.ศ.1983 ประเทศที่เข้าร่วมในการสัมมนาในเรื่องการปรับใช้ข้ออนุสัญญาไซเตส (CITES)

สำหรับประเทศในแถบ South and Central America and the Caribbean มีการรับรองข้อ มติที่มีผลใช้ทันทีให้รัฐบาลของประเทศโบลิเวียดำเนินการในการป้องกันการค้าพืชป่าผิด กฎหมายในขอบเขตของการแสดงออกถึงความห่วงใยและกังวลของประเทศในพื้นที่แถบนั้นแต่ เกือบ 2 ปีหลังจากนั้นการค้าที่ผิดกฎหมายยังคงมีอยู่อย่างมากในประเทศโบลิเวีย ตามรายงานของ สำนักงานเลขาธิการ ไปยังการประชุมของที่ประชุมรัฐภาคีครั้งที่ 5 เห็นว่ารัฐบาลของประเทศ โบลิเวีย ดูเหมือนจะมีการสนับสนุนอย่างมาก สำหรับการส่งออกจากการนำเข้าพืชป่าที่ได้มาจาก การลักลอบค้าที่ผิดกฎหมายในเขตแดนของประเทศเพื่อนบ้าน

การค้าพืชป่าที่ผิดกฎหมายมักจะเกิดในลักษณะของการใบอนุญาตปลอม หรือขโมยมา หรือใช้ใบอนุญาตตัวจริงกับการขนส่งพืชป่าที่ผิดกฎหมาย ในจำนวนมหาศาลที่เกี่ยวข้องกับพืชป่า สำนักงานเลขาธิการยังรายงานถึงการได้รับรายงานที่เพิ่มมากขึ้นและบ่อยครั้งขึ้นเกี่ยวกับการทำลาย ล้างพืชป่าในบริเวณภูมิภาคส่วนกลางของ South America (โดยเฉพาะใน Pantanal) โดยรายงาน สถานการณ์ว่าถึงขีดสุด หรือ extreme และต้องการทางออกที่สุจริต หรือในขณะที่ปัญหาใน ประเทศปารากวัยยังคงมีสะสมอย่างมาก และการคัดค้านเบื้องต้นจากประเทศโบลิเวีย และแก้ต่าง ในปัญหาที่มีการยื่นเสนอโดยประเทศ Latin American จำนวน 14 ประเทศ (ซึ่งรวมถึงประเทศ โบลิเวีย) ได้รับการรับรองโดยเสียง 20 ต่อ 14 โดยมีความเห็นแนะนำให้รัฐภาคีทั้งหมดปฏิเสธที่จะ ยอมรับการขนส่งพืชป่าตามอนุสัญญาไซเตส (CITES) จากประเทศโบลิเวีย ถ้าภายใน 90 วัน ประเทศโบลิเวียไม่สามารถแสดงให้เห็นคณะกรรมการถาวรเห็นว่าได้มีการใช้มาตรการใด ๆ ที่จำเป็น เหมาะสมเพียงพอในการปรับใช้ข้อบทของอนุสัญญาไซเตสสำนักงานเลขาธิการปฏิเสธอย่างแข็ง ขันในการกำหนดช่วงเวลา 90 วันแต่ปรากฏว่ามีความจำเป็นต้องบังคับเอาหรือล้วงเอาความ สนับสนุนจากประเทศ Chili และประเทศโบลิเวีย ตามการให้ความเห็นแนะนำของที่ประชุมรัฐภาคี ให้ใช้มาตรการทางการค้า สหภาพยุโรปเสนอที่จะให้การช่วยเหลือในขอบเขตในการจัดการ เกี่ยวกับพืชป่าที่เหมาะสมของประเทศโบลิเวียโดยการประชุมของคณะกรรมการถาวรครั้งแรก หลังจากที่มีการประชุมของที่ประชุมรัฐภาคีครั้งที่ 5 รัฐภาคีบางรัฐได้มีการใช้มาตรการทางการค้า ไปแล้ว เนื่องจากช่วงเวลาที่กำหนด 90 วันได้หมดลง

ประเทศโบลิเวียดูเหมือนจะมีการตอบรับ คณะกรรมการถาวรจึงมีความเห็นแนะนำให้รัฐ ภาคีที่ได้มีการใช้มาตรการระงับทางการค้า (Trade suspension) อาจมีการระงับการใช้มาตรการนั้น ก่อน ระหว่างที่มีการทบทวนโดยสำนักงานเลขาธิการ แง่มุมทางด้านกฎหมายถูกนำมาเป็นประเด็น

ในการปรึกษากันอย่างยาวนานและข้อมติเป็นเพียงความเห็นแนะนำเท่านั้น ผู้ที่เข้าร่วมการประชุมส่วนใหญ่เชื่อว่าคณะกรรมการจะถูกวางแนวทางโดยจิตวิญญาณของความเป็นข้อมติ และควรจะช่วยประเทศโบลิเวียในการความพยายามและค่อยๆทำการตรวจสอบสถานการณ์ซ้ำอีกครั้งในการประชุมครั้งหน้าของคณะกรรมการถาวร ทั้งประเทศ Argentina และประเทศสหรัฐอเมริกาเสนอที่จะให้ความช่วยเหลือต่อประเทศโบลิเวีย โดยประเทศสหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือในรูปแบบของเจ้าหน้าที่บังคับใช้สนับสนุนหรือชุดที่ ในการประชุมของคณะกรรมการถาวรครั้งต่อมาในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1986 มีความก้าวหน้าเล็กน้อย สำนักงานเลขาธิการได้กำหนดให้มีการปฏิบัติการไปยังประเทศโบลิเวีย และรายงานว่าการระงับทางการค้า (Trade suspension) เกี่ยวกับพืชป่าและผลิตภัณฑ์ที่ได้มาจากพืชป่าเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่เดือนมิถุนายน ค.ศ.1986 มีความเห็นแนะนำให้มีการกระทำความตกลงก่อนที่จะมีการประชุมของที่ประชุมรัฐภาคีใน ค.ศ.1987 ประเทศโบลิเวียไม่ได้มีความพยายามที่จะรับเอาความช่วยเหลือจากประเทศ Argentina และประเทศสหรัฐอเมริกาตัวแทนของประเทศ Argentina มีการบ่นว่าทั้งประเทศ Argentina และประเทศสหรัฐอเมริกาต่างก็ได้รับผลกระทบจากการค้าที่ผิดกฎหมายของประเทศโบลิเวียและปารากวัย โดยมีการเรียกให้มีการจำกัดการส่งออกจากประเทศทั้งสอง คณะกรรมการเห็นตรงกันว่าประเด็นที่มีการยื่นมาเกี่ยวกับประเทศโบลิเวียและประเทศปารากวัยควรจะมีการอ้างถึงในการประชุมของที่ประชุมรัฐภาคีครั้งที่ 6 และในเวลาเดียวกันให้รัฐภาคีทำการระงับการนำเข้าพืชป่าตามอนุสัญญาไซเตส (CITES) จากประเทศโบลิเวียก่อนการยื่นขออนุญาตการใช้มาตรการทางการค้าโดยคณะกรรมการถาวรเป็นจุดเปลี่ยนต่อประเทศโบลิเวีย ในเดือนมกราคม ค.ศ.1987 ช่วงเวลายาวนานหลังจากที่มีการยื่นการใช้มาตรการระงับทางการค้า (Trade suspension) การปรึกษาหารือระหว่างสำนักงานเลขาธิการและประธานาธิบดีของประเทศโบลิเวีย ได้นำไปสู่การทำข้อตกลงอย่างเป็นทางการในการทำให้แน่ใจว่ามีการปรับใช้ข้อบทในประเทศโบลิเวียอย่างเหมาะสม ในการฝึกอบรมและการจัดตั้งหน่วยงานทางด้านวิทยาศาสตร์ และช่วยเหลือในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกฎหมายในการประชุมของที่ประชุมรัฐภาคีครั้งที่ 6 ข้อมตินอกเหนือกว่านั้นเกี่ยวกับประเทศโบลิเวียได้รับการอนุมัติแต่ในเวลานี้เป็นที่รู้จักถึงความเต็มใจ ของประเทศโบลิเวียในการปฏิบัติตามความเห็นแนะนำให้มีข้อบทเฉพาะสำหรับการส่งออก Caimans จากประเทศใน ค.ศ.1994

การเปลี่ยนแปลงแก้ไขโดยการลบข้อมติทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับประเทศโบลิเวียดังนั้นอย่างน้อยที่สุดได้ออกสารก็มีปรากฏถึงประเทศโบลิเวียกับการได้รับการช่วยเหลือทางเทคนิคเป็นการตอบโต้การใช้มาตรการระงับทางการค้าพืชป่า (Trade suspension) ประเทศปารากวัยอย่างไรก็ตามยังคงมีการดำเนินการที่ยังเป็นปัญหาต่อไปใน ค.ศ.1987 สำนักงานเลขาธิการได้รายงานไปยัง

การประชุมของที่ประชุมรัฐภาคีครั้งที่ 6 ว่ายังคงมีการค้าที่ผิดกฎหมายจากประเทศและประเทศที่มีการนำเข้าไม่ได้มีความพยายามในการควบคุมทางการค้าเหล่านั้นไม่เคยมีอยู่จริงและวัตถุประสงค์ในการโหมขนานนั้นเพื่อต้องการที่จะพอกหนังสัตว์ที่นำเข้ามาจากประเทศ Brazil หรือประเทศโบลิเวียโดยปราศจากการตอบรับ สำนักงานเลขาธิการได้แจ้งไปยังหน่วยงานที่มีอำนาจให้ระงับความ หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีการแทนที่โดยรัฐมนตรีที่มีหน้าที่รับผิดชอบ มีการประชุมระดับสูงระหว่างสำนักงานเลขาธิการประธานาธิบดีเลรัฐมนตรีคนใหม่ โดยมีผลให้หน่วยงานด้านการจัดการอันใหม่มีมาตรการในการต่อต้านการค้าที่ผิดกฎหมายและดำเนินการให้ประสบความสำเร็จโดยการออกกฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุมการจำหน่ายพืชป่า อันเป็นการแก้ไขปัญหาการค้าพืชป่าได้ในระดับหนึ่ง

2. กฎหมายของประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นมีปัญหาการควบคุมการจำหน่ายพืชป่า การมีมาตรการโต้ตอบต่อประเทศญี่ปุ่นในการไม่แก้ไขกฎหมายภายในประเทศโดยเคร่งครัด แตกต่างกับกับกรณีของประเทศอย่างประเทศ Bolivia และประเทศ Paraguay โดยประเทศญี่ปุ่นถือเป็นประเทศผู้บริโภครายใหญ่ที่มีอำนาจของโลกที่ได้เข้าร่วมเป็นรัฐภาคีใน ค.ศ.1980 มีการกำหนดข้อสงวน มากกว่าประเทศใด ๆ ที่เข้าเป็นรัฐภาคีในช่วงนั้นซึ่งในตอนแรกมีการกำหนดข้อสงวนถึง 14 ข้อแต่มีการลดลงในภายหลังในปี ค.ศ.1984 สำนักงานเลขาธิการได้รับรายงานปัญหาร้ายแรงหลายอย่างในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งในเวลา นั้นเป็นประเทศผู้นำเข้าใหญ่เป็นอันดับ 2 ของโลก ปัญหารวมทั้ง สำนักเลขาธิการได้ทบทวนการกล่าวอ้างการกระทำละเมิดต่อข้อบอสนุสัญญาไซเตส (CITES) ระหว่าง ค.ศ.1985-1987 ที่จัดเตรียมไว้สำหรับการประชุมรัฐภาคี ครั้งที่ 6 วิจารณ์ประเทศญี่ปุ่นในเรื่องละเมิดข้อบอสนุสัญญาไซเตส (CITES) ที่ผิดกฎหมาย ในช่วง ค.ศ.1986 หลังจากที่มีการเตรียมรายงานการละเมิดข้อบอสนุสัญญาไซเตส (CITES) ซึ่งสำนักงานเลขาธิการได้ให้ความเห็นแนะนำไปยังที่ประชุมรัฐภาคีเรียกให้ประเทศญี่ปุ่นหยุดการนำเข้าที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยรายงานชี้แจงสุดท้ายที่สำนักเลขาธิการได้รับจากประเทศญี่ปุ่น ยังไม่เป็นที่น่าพอใจเท่าที่ควร นอกจากนั้นประเทศญี่ปุ่นยังยืนยันที่จะขอรับการส่งออกที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายโดยปราศจากเอกสารการส่งออก โดยเอกสารที่ไม่ถูกต้องตามอนุสัญญาไซเตส (CITES) ในรายงานการกระทำละเมิดได้รับการยืนยันว่าผิดกฎหมาย ถูกจับกุมได้ในระหว่างการขนส่งผ่านไปยังประเทศ Netherlands ซึ่งจำนวนรวมทั้งหมดตามความเป็นจริงอาจมีมากกว่านี้มาก รายงานการกระทำละเมิดที่ออกมาภายหลัง โดยมีการเผยแพร่รายงานว่าการปรับปรุงหลัก ๆ เกิดขึ้นในการบังคับใช้สนุสัญญาไซเตส (CITES) ในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีการ

เสนอว่าจะเป็นการเหมาะสมที่จะแจ้งความกังวลใจอย่างยิ่งของคณะกรรมการถาวรต่อการกระทำของประเทศญี่ปุ่นในกรณีที่ไม่มีการปรับปรุงแก้ไขปัญหา เมื่อถึงการประชุมในครั้งต่อไปประเด็นของประเทศญี่ปุ่นไม่ได้มีการกล่าวถึงในการประชุมครั้งต่อมา ถึงแม้จะมีการบันทึกถึงการยื่นกรณาที่จะไม่ปฏิบัติตามข้อบทยอนุสัญญาไซเตส (CITES) ที่ประชุมรัฐภาคีครั้งที่ 6 ใช้อนุสัญญาไซเตส (CITES) ในประเทศญี่ปุ่น ฝรั่งเศสและออสเตรเลีย มีการเตรียมการโดยรัฐภาคีในแถบ Latin American และ Caribbean ที่การควบคุมตามอนุสัญญาไซเตส (CITES) ถูกบังคับใช้อย่างเคร่งครัดภายใต้การนำเข้าที่ผิดกฎหมายไปยังประเทศผู้บริโภคร ซึ่งเป็นไปอย่างพล่อยพลละเลยและไม่มีประสิทธิภาพตามข้อแก้ไขของที่ประชุมรัฐภาคี การกล่าวอ้างถึงรัฐใดเฉพาะเจาะจงถูกปล่อยออกและส่วนปฏิบัติการหลักคือการประเมินการบังคับใช้อนุสัญญาไซเตส (CITES) ในประเทศญี่ปุ่น ฝรั่งเศสและออสเตรเลียที่จะมีการรายงานไปยังที่ประชุมรัฐภาคีครั้งหน้าก็ถูกปล่อยออกเช่นกันว่าช่วงเวลาในการปรึกษาหารือที่สะท้อนให้เห็นถึงการแบ่งแยกอย่างชัดเจนระหว่างรัฐผู้ผลิต และรัฐผู้บริโภค ประเทศญี่ปุ่นแถลงการณ์ว่าได้มีการแก้ไขปรับปรุง แต่ก็มีกรณีว่า อนุสัญญาไซเตส (CITES) ไม่ใช่เป็นศาลและข้อคดีที่ออกมาเป็นการทำลายจิตวิญญาณในความร่วมมือกันระหว่างรัฐภาคีปัญหาในการอนุญาตให้มีการนำเข้าสินค้าที่ส่งออกมาอย่างผิดกฎหมายยังคงมีต่อไปศูนย์บันทึกวิเคราะห์ข้อมูลการค้าพืชได้วิเคราะห์รายงานประจำปีของประเทศญี่ปุ่นในช่วง ค.ศ.1990 พบความผิดปกติในหลายอย่าง รวมทั้งการอนุญาตให้มีการนำเข้าพืชป่าที่ไม่ได้เกิดขึ้นในรัฐที่อยู่ในรายชื่อว่าเป็นแหล่งดั้งเดิม และอนุญาตให้นำเข้าจากประเทศที่มีข้อกำหนดห้ามส่งออกพืชป่า ที่เป็นปัญหาแต่ก็ยังไม่มีการใช้มาตรการตอบโต้ใด ๆ ต่อการกระทำของประเทศญี่ปุ่น ในขณะที่เดียวกันได้มีแรงกดดันมาจากรัฐอื่น โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกาได้ยื่นเรื่องว่าการที่ประเทศญี่ปุ่น ไม่ปฏิบัติตามการค้าภายใต้กฎหมาย การกำหนดกระบวนการอนุญาตให้บุคคลใด ๆ หรือกฎหมายเกี่ยวกับการทำอันตรายต่อพืชป่า ในทางระหว่างประเทศ (International daggered or threatened species programmed) หรือไม่ ถ้ามีการพิจารณาว่าได้มีการกระทำได้กล่าว ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา มีอำนาจโดยตรงที่จะสั่งให้มีการใช้มาตรการทางการค้าต่อประเทศนั้นในเดือนเมษายน ค.ศ.1991 หนึ่งเดือนหลังจากมีการกำหนดการพิสูจน์ตรวจสอบและส่งออกพืชป่าไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา มีรายได้รวมถึง 400 ล้านดอลลาร์ต่อปีสมาชิกของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม มาตรการทางการค้ากับประเทศญี่ปุ่นหรือไม่ ประเทศญี่ปุ่นก็ได้ขอเข้าเจรจากับสหรัฐอเมริกาจึงทำไม่เกิดการใช้มาตรการทางการค้าในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1992 ในที่สุดประเทศญี่ปุ่นก็ประกาศว่าจะมีการควบคุมการค้าพืชป่าโดยการแก้ไขกฎหมายภายในประเทศที่เคร่งครัดมากขึ้น อันทำให้เกิดการควบคุมการค้าพืชป่าที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. กฎหมายที่เกี่ยวข้องในการควบคุมการจำหน่ายพืชป่าของประเทศอิตาลี

ปัญหาทางกฎหมายในการควบคุมการจำหน่ายพืชป่าของประเทศอิตาลี โดยการบังคับใช้ข้อบังคับอนุสัญญาไซเตส (CITES) ของประเทศอิตาลี ซึ่งระบุว่า ปราศจากการบังคับใช้กฎหมายภายใน ปราศจากการตรวจสอบสินค้าในการส่งออกและนำเข้า มีการออกเอกสารที่ขัดไม่เป็นไปตามอนุสัญญามีการออกใบอนุญาตจากหน่วยงานของรัฐเป็นจำนวนมาก ปราศจากความร่วมมือระหว่างอนุสัญญาไซเตส (CITES) กับหน่วยงานด้านศุลกากร ปราศจากการปรึกษาหารือกับสำนักเลขาธิการของประเทศอิตาลี คือการเป็นช่องทางขนส่งผ่านเข้าไปยังสหภาพยุโรป และการรับเอาเอกสารจากพืชป่า ที่มาจากแหล่งดั้งเดิมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายส่งต่อไปก่อให้เกิดปัญหาร้ายแรงในสหภาพยุโรป หรือ EU ในการบังคับใช้อนุสัญญาไซเตส (CITES) แสดงให้เห็นถึงความเสี่ยงที่ปฏิเสธไม่ได้ในการบังคับใช้อนุสัญญาไซเตส (CITES) ทั่วโลกสำนักเลขาธิการได้มีการแจ้งไปยังหน่วยงานของประเทศอิตาลีมาตลอด แต่กลับได้รับการตอบกลับเพียงเล็กน้อย โดยมีการจัดการให้มีการอบรมฝึกสอนในเมืองมิลาน สำหรับเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านการจัดการ แต่กลับไม่มีใครที่มีหน้าที่รับผิดชอบเบื้องต้นในเรื่องการพิจารณาออกใบอนุญาตนำเข้าเข้ารับการอบรมเลยแม้แต่คนเดียว การค้าพืชป่าที่ถูกส่งออกจากประเทศอิตาลีตามความเห็นชอบอย่างเต็มที่ของเจ้าหน้าที่ศุลกากร ถึงแม้ว่าจุดตรวจพรมแดนจะได้รับการแจ้งให้ทราบแล้วว่าเป็นพืชป่าที่ไม่ควรอนุญาตให้มีการส่งออกหรือนำออกนอกประเทศ สุดท้ายผู้กระทำการถูกจับกุมโดยความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ของประเทศอิตาลี แต่ท้ายที่สุดแล้วมีการปล่อยตัวเพราะว่าปราศจากข้อกฎหมายที่จะลงโทษในการละเมิดข้อบทอนุสัญญาไซเตส (CITES) สำนักเลขาธิการตามอำนาจพื้นฐานตามข้อมติનાกรณียประเทศอิตาลีเข้าสู่กระบวนการของคณะกรรมการถาวรเพื่อขอความเห็น มีการจัดแจ้งโดยประเทศในแถบ Latin American ว่าสถานการณ์นี้เกี่ยวข้องกับปัญหาการยกยอกภายในประเทศของตนและอาจมีการนำเรื่องเข้าไปยังที่ประชุมรัฐภาคีหากไม่มีผลหรือมาตรการใด ๆ ออกมาจากความเห็นของคณะกรรมการถาวร

จากเหตุการณ์คณะกรรมการถาวรในการประชุมเดือนมกราคม ค.ศ.1992 ตัดสินใจให้เวลาประเทศอิตาลี 3 เดือนที่จะปฏิบัติตามมาตรการที่ออกโดยสำนักงานเลขาธิการและรายงานผลไปยังสภาในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1992 จากการปฏิบัติงานในประเทศอิตาลี สำนักงานเลขาธิการรายงานถึงความก้าวหน้าเพียงเล็กน้อยและมีความเห็นแนะนำให้ระงับทางการค้า (Trade suspension) ในสินค้าพืชป่า ตามอนุสัญญาไซเตส (CITES) กับประเทศอิตาลี ที่น่าสนใจคือ มาตรการนี้ได้รับการสนับสนุนจากพลเมืองของประเทศอิตาลีเอง ซึ่งระบุว่ารัฐบาลอิตาลีไม่ได้กระทำการใด ๆ เพื่อตอบสนองต่อการถูกระงับทางการค้าสำนักงานเลขาธิการได้ยื่น ให้มีการใช้

มาตรการระงับทางการค้า (Trade suspension) ในสินค้าทุกประเภทตามอนุสัญญาไซเตส (CITES) กับประเทศในประชาคมยุโรป (European Community: EC) ทั้งหมดถ้ามีการยืนยันว่าสมาชิกสหภาพยุโรปได้รับการปกป้องจากกฎหมายของสหภาพยุโรปจากการระงับการค้ากับประเทศอิตาลี และไม่เป็นที่น่าแปลกใจที่คณะกรรมการถาวรเห็นด้วยกับความเห็นแนะนำแรกคือระงับการค้า (Trade suspension) กับประเทศอิตาลี แต่ไม่เห็นด้วยกับความเห็นแนะนำ ที่ให้ระงับทางการค้ากับประเทศในประชาคมยุโรปทั้งหมด โดยระบุแจ้งไปยังรัฐสภาว่าคณะกรรมการถาวรมีความเห็นแนะนำโดยให้มีผลทันทีในการรับเอามาตรการภายในที่เคร่งครัดมากขึ้นไม่ให้มีออกเอกสารใด ๆ เกี่ยวกับอนุสัญญาไซเตส (CITES) ให้แก่ประเทศอิตาลีไม่ให้ยอมรับเอกสารใด ๆ เกี่ยวกับอนุสัญญาไซเตส (CITES) จากประเทศอิตาลีจนกว่าประเทศอิตาลีจะแสดงให้คณะกรรมการถาวรเห็นว่า ได้มีการปฏิบัติตามขั้นตอนที่จำเป็น ในการบังคับใช้ตามอนุสัญญาไซเตส (CITES) โดยคำแจ้งของคณะกรรมการถาวร อยู่บนพื้นฐานในแง่มุมมองคือ ความเห็นแนะนำนี้เป็นการทำโดยคณะกรรมการถาวร ไม่ใช่โดยสำนักงานเลขานุการ โดยการให้อำนาจจากคณะกรรมการ มีความเห็นให้มีการใช้มาตรการภายในที่เคร่งครัดมากขึ้นและมากกว่าที่จะใช้มาตรการระงับทางการค้า

คณะกรรมการควรเป็นผู้พิจารณาตรวจสอบความก้าวหน้าในการปฏิบัติตามมากกว่าที่จะเป็นสำนักงานเลขานุการคำแจ้งที่กล่าวมาทำให้เห็นถึงความอ่อนไหวในการทำความเข้าใจในครั้งแรกมีความเห็นให้มีการระงับทางการค้าต่อประเทศในสหภาพยุโรป ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งจากการตั้งคำถามในเรื่องพื้นฐานด้านกฎหมายการทำความเข้าใจของคณะกรรมการและการสงวนสิทธิที่จะดูแลพืชป่าตามอนุสัญญาไซเตส (CITES) สำนักงานเลขานุการบรรยายการพัฒนาของกระบวนการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ศุลกากร รัฐมนตรีทางด้านสิ่งแวดล้อมในการปฏิบัติการมีการแจ้งให้ทราบถึงการยื่นเสนอการออกกฎหมายใหม่ และการใช้มาตรการทางการค้าจะเป็นการสร้างปัญหาทางเศรษฐกิจให้กับประเทศอิตาลี สำนักงานเลขานุการยืนยันโดยการตรวจเอกสารการส่งออก การนำเข้าจากประเทศต่าง ๆ ประเทศส่วนใหญ่ นอกจากประเทศ Switzerland และสหรัฐอเมริกาได้มีการปรับใช้มาตรการการลงโทษทางการค้าแล้ว โดยเฉพาะประเทศใน South และ Central America ต่างก็มีการเรียกร้องให้มีการห้ามทางการค้า (Trade ban) ซึ่งกลายเป็นงานหนักสำหรับเจ้าหน้าที่ ของประเทศอิตาลีในการชี้แจงผลจากการปฏิบัติการ สำนักงานเลขานุการได้เขียนไปถึงรัฐมนตรีทางด้านสิ่งแวดล้อมถึงเงื่อนไขเจาะจงที่ต้องมีการกระทำก่อนที่จะมีการทำความเข้าใจความเห็นแนะนำไปถึงคณะกรรมการที่จะให้ความเห็นแนะนำให้มีการใช้มาตรการระงับทางการค้า (Trade suspension) โดยการจำกัดสินค้า ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1993 สำนักงานเลขานุการได้รับการตอบรับในทุกประเด็นคณะกรรมการถาวรมีความเห็นแนะนำให้มีการใช้มาตรการทาง

การค้า โดยการระงับการค้า (Trade suspension) บนพื้นฐานการพิจารณาในความก้าวหน้าของ ประเทศอิตาลี การถอนมาตรการทั้งหมดอย่างไรก็ตามขึ้นอยู่กับความเห็นชอบในการออกกฎหมาย ใหม่โดยรัฐสภาและการยืนยันจากการปฏิบัติหน้าที่ว่าประเทศอิตาลีได้มีการบังคับใช้กฎหมายใหม่ และมีกระบวนการที่ถูกต้อง เป็นการเน้นไปที่ประเทศอิตาลีว่าการระงับทางการค้าเป็นมาตรการ ชั่วคราว และถ้าล้มเหลวในการรับรองการออกกฎหมายใหม่ย่อมเป็นผลให้การใช้มาตรการมีผลอีก ครั้งหนึ่งโดยทันทีที่ต่อมาประเทศอิตาลีมีความเห็นว่าการใช้มาตรการทางการค้า ทำให้เกิดผล เสียหายทั้งในแง่ทางเศรษฐกิจและในทางภาพพจน์ของประเทศ แต่ในปัจจุบันกลายเป็นว่าประเทศ อิตาลีเป็นหนึ่งในประเทศที่มีระบบการบังคับใช้ข้อบทที่ดีที่สุดในโลกสุดท้ายมีการถอน ความเห็น แนะนำของคณะกรรมการถาวรในเดือนเมษายน ค.ศ.1995 จากการที่ประเทศอิตาลียอมรับข้อบท กฎหมายตามอนุสัญญาไซเตส (CITES) และตามที่สำนักงานเลขาธิการได้มีการพิจารณาทบทวน จากการไปปฏิบัติการในการบังคับใช้มาตรการภายในประเทศมาว่าให้มีกระบวนการควบคุมที่ ชัดเจนและเกิดความสำเร็จในระดับมาตรฐาน